

Socialistisk Arbejderavis

BEKÆMP RACISMENS OG KAPITALENS EUROPA

WWW.SOCIALISTER.DK

[Nummer 359 1. maj, 2017] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

Flere af disse korte artikler stammer fra Socialistisk Arbejderavis' facebook-side. Den opdateres som regel dagligt eller flere gange om dagen med nyheder og spydige kommentarer til magthaveres og reformisters tåbeligheder eller inspirerende nyheder om modstand og kamp i Danmark og internationalt.
Like siden på [facebook.com/SocialistiskArbejderAvis](https://www.facebook.com/SocialistiskArbejderAvis)

44.000 lever under fattigdomsgrænsen

Nye tal fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE) viser, at i 2015 levede 44.141 under fattigdomsgrænsen. Mere end en fordobling i forhold til 2002.

Tallene fra 2015 er de nyeste tilgængelige. Men siden er det nye kontanthjælpsloft, 225-timers reglen og integrationsydelsen trådt i kraft. Altså er der langt flere, som i dag lever under fattigdomsgrænsen.

At leve under fattigdomsgrænsen betyder helt basale afsavn. Fx beskriver læger, hvordan flere og flere ikke har råd til at købe nødvendig medicin.

Hvad er fattigdomsgrænsen?

Den blev afskaffet i 2015 af Venstre-regeringen, men AE bruger den samme definition i sin statistik. Man er under fattigdomsgrænsen hvis:

Man i tre år i træk tjener mindre end halvdelen af medianindkomsten (den mest typiske indkomst), man ikke er studerende og man ikke har en opsparing på mere end 100.000 kr.

Millionærer føler sig ikke rige

Jagten på rigdom er lang.

I en amerikansk undersøgelse foretaget af UBS blandt 4500 velhavende investorer, siger 70 pct. af dem, der har over 1 mio. dollars (ca. 7 mio. kr.), at de ikke føler sig rige.

Først når de ejer 5 mio. dollars (35 mio. kr.) begynder millionærerne at føle, at de ikke er hæmmet af pengeproblemer.

Så hvis du går og venter på, at chefen skal føle sig rig nok til frivilligt at give lønforhøjelser, så kan du vente i lang tid – hvis ikke evigt.

Eller du kan organisere dig i en fagforening med dine kolleger og kæmpe for din ret.

Arbejderklassen fik aldrig noget foræret

Dagpengeordningen var ikke en gave fra en rig onkel i Amerika!

Dyrtdsordningen skyldtes ikke gavmildhed hos arbejdskøberne! Retten til ferie var ikke en sponsorgave fra et københavnsk bryggeri!

Arbejderklassen fik aldrig noget foræret, og ingen vil forære os noget fremover.

Alt det der er nået, er betalt med arbejde, kampe, ofre, slid, skuffelser, udholdenhed, nederlag, og kun fordi nogen aldrig gav op, nåede vi videre!

Carl Scharnberg

BØGER OG PJECEER FRA Modstand.org

Forlaget Modstand.org har både egne udgivelser og udgivelser fra danske og internationale forlag (mest på engelsk). Check vores website, modstand.org. Mange af titlerne kan købes i Internationale Socialister/ISU's lokale afdelinger – eller på 1. maj. Hvis de skal sendes, kommer der porto oven i priserne.

International Socialism 154

International Socialism er det teoretiske tidsskrift for vores britiske søsterorganisation, Socialist Workers Party.

I dette nummer gør Megan Trudell status over første del af Trumps embedsperiode – og nogle af debatterne i offentligheden og blandt det stigende antal, der organiserer mod ham.

Rob Ferguson kigger på anti-semitisme og den yderste højrefløj.

Desuden er der artikler om Lenins aprilteser (se også side 12 i denne avis), om Erik Olin Wright og klasse, om Engels og familiens oprindelse – og meget mere.

Artiklerne kan læses på isj.org.uk
223 sider – 60 kr.

Den russiske revolution 100 år

Modstand.org har mange bøger og pjecer om den russiske revolution – og dens nederlag. Bl.a. disse:

1917: Russia's Red Year

Den russiske revolution i tegninger. Skabt af et samarbejde mellem Socialist Workers karrikaturtegner, Tim Sanders, og historikeren John Newsinger.
95 sider – 150 kr. (stort format)

Den russiske revolution

En kort introduktion til de dramatiske begivenheder i 1917 – fra optakten til gennemførelsen af revolutionen.
27 sider – 15 kr.

Den russiske revolutions nederlag

Den bedste korte introduktion til hvorfor

socialismen i Sovjet blev knust og erstattet af Stalins terror.
39 sider – 15 kr.

Trotskij:

History of the Russian Revolution

Et af det 20. århundredes mesterværker. Fascinerende beretning om et samfund i forandring fra top til bund. Den bedste bog, der nogensinde er skrevet om 1917.
1295 sider – 330 kr.

Racisme og modstand

Åbn grænserne

Ny minibog om flygtninge, indvandring og nødvendigheden af kampen mod racisme.
86 sider – 40 kr.

Racisme og islamofobi

Er islamofobi racisme – handler det ikke om religion?
14 sider – 20 kr.

Nazierne kan stoppes

Hvad er fascisme og hvordan kan den bekæmpes?
45 sider – 15 kr.

Ny pjecer

Syrien: Revolution, kontrarevolution og krig
Syrien er de seneste år blevet domineret af bomber og yderligere intervention fra de globale magter og deres regionale allierede. Den syriske revolution i 2011 – som var en del af et større folkeligt oprør, der rystede den arabiske verden – er næsten blevet skrevet ud af historien. – Læs mere side 10.
45 sider – 15 kr.

BLIV ORGANISERET SOCIALIST

Vi ved fra historien, at selv om de fleste er passive i dag, så vil det ikke vare ved. På et tidspunkt vil mange flere begynde at protestere, demonstrere, strejke, besætte skoler og arbejdspladser osv.. Hvis der i en sådan situation er organiserede socialister nok, som formår at blive en aktiv og diskuterende del af bevægelsen, så har den chancen for at udvikle sig og inddrage mange flere.

Vi er ikke nogen stor organisation, endnu, men vi har brug for dig for

at blive det. Og du har brug for os til at have nogen at diskutere med.

Hvad gør jeg?

ISU har både brug for dig, hvis du vil være aktiv, og hvis du bare vil støtte – og få Socialistisk Arbejderavis. Det koster 100 kr. om året at være medlem.

Det nemmeste er at melde dig ind på vores hjemmeside: socialister.dk/medlem.

Det mener vi

Frø er sået

Mens arbejdstiden sættes op, missiler affyres, fascismen igen stikker sit grimme ansigt frem i Europa, og de rige bliver rigere og de fattige fattigere, spirer håbet om forandring også – så småt.

Vinteren er så småt ved at gå over i et forår, der fortsætter med at vise en verden og et politisk system i krise.

Et mørkt forår

I Syrien raser borgerkrigen fortsat med store civile tab. I løbet af sine første 100 dage har USA's præsident Donald Trump allerede trukket de krigeriske linjer alarmerende op ved i april at angribe en militærbase i Syrien.

I Tyrkiet blev det et ja til en ændring af forfatningen, der giver den populistiske præsident Erdogan næsten enevældig magt.

I et Frankrig i næsten to-årig undtagelsestilstand står man med et skrækvalg mellem teknokraten Macron og nazisten Le Pen bag en hullet fernis af stuerenhed.

Herhjemme har vi, foruden racistiske politikere, der fejrer forværrelsen af flygtninges liv med kage, måttet – foreløbig – acceptere et snævert ja til en usolidarisk overenskomst.

Der er et systematisk angreb på arbejderklassen i gang, nu mere tydeligt end længe, med forværrelse af arbejdsforholdene på gammeldags facon.

Opbrud

Verdens forskelligartede konflikter peger på mange forskellige ting, men mest af alt på politiske systemer i opbrud globalt og nationalt.

De store midterpartier fejler raden rundt.

Når revnerne i systemet bliver mere tydelige, ser folk sig om efter alternativer. Trump, Le Pen og lignende kræfter er tydelige eksempler på politiske figurer med "anti-system"-retorikker, der formår at fremføre sig selv som forandringens bannerførere.

I Frankrig og Danmark har midterpartierne på sammenlignelig vis kapituleret til populisme, racisme og islamofobi fra højre og banet vejen for, at højrefløjen kan se ud som om, den har svarene på verdens problemer.

Også den danske fagbevægelse har afsløret sin krise med en stor forskel mellem top og bund. Fagtoppens ensidige ja-kampagne står i stærk kontrast til en samlet ja-procent på kun 57 procent.

Brud og revner i et kapitalistisk system og liberale demokratier, man har taget for givet, står tydeligere frem nu, end de længe har gjort. At de ses på så mange forskellige niveauer er urovækkende, men måske også en styrke.

Spirende håb

En styrke, fordi vi i systemkrisen også ser håb som små frø, der er sået.

Mest overvældende har USA set en opblomstring af ny interesse for socialistiske ideer og måske en voksende bevidsthed om, at det er systemet og ikke bare Trump, den er gal med.

En bevidsthed, der virkede svær at forestille sig i USA for ganske kort tid siden.

Da Trump prøvede at gennemføre det såkaldte muslim-forbud, besatte folk lufthavne flere steder i landet. I Köln viste 20.000 mennesker det højrepopulistiske AfD, at man ikke ønsker en platform for racisme og had. Og i Frankrig viser en vred yngre generation, at der er potentiale til en reel modstand mod Front National.

Og også i Danmark er der et oprør i den kollektive handling, der er tilbage i fagbevægelsen efter OK17, hvor Nej-siden har strejket. Også Velfærdsalliancen lever stadig og arrangerer demonstrationer landet over 10. maj.

Rodnet

Så på mange fronter er frøene sået. Og spiret. Selv om spirerne mange steder, bl.a. i Danmark, oftest stadig er små.

Almindelige arbejdere og studerende verden over oplever, at kollektiv handling og kamp rykker noget. Om det er i de nye bevægelser eller i faglig kamp.

Og disse kampe må forbindes. En kamp for velfærd skal være en kamp for et værdigt liv for alle uanset etnicitet, religion osv.

Faglig kamp er også kamp mod social dumping og racisme. Og denne kamp er også en kamp mod de imperialistiske krige og racismen fra oven.

Vores spirer kan blive større.

Vi, der kæmper for en verden uden racisme, krig og ulighed, må kultivere vores have. Græsrodderne må vokse, og rodnettet må tætnes. De forskellige kampe må forbindes – på tværs af grænser.

Kun med kamp og international solidaritet kan vi bekæmpe Trump, Le Pen – og racismens og kapitalens Europa.

Storbritannien

To valg i ét

8. juni er der valg i Storbritannien. Valget handler både om at få de konservative ud – og om Labours fremtid.

Af Jørn Andersen

Premierminister May, der afløste Cameron, da han tabte folkeafstemningen om Storbritanniens EU-medlemskab, har udskrevet valget nu for at undgå et valg senere, hvor regeringens problemer måske er endnu større.

Mays konservative har mange tikkende bomber: Utilfredsheden med nedskæringspolitikken, Skotlands fremtid i eller uden for Storbritannien – og ikke mindst: Hvordan skal Nej-flertallet til EU-medlemskabet håndteres?

De mest magtfulde dele af den herskende klasse ønsker ikke at forlade EU. Og et valg nu kan lægge luft til folkeafstemningen og Nej-flertallet – forudsat at de konservative vinder.

Det er et modigt sats – hvis ikke det var, fordi det socialdemokratiske oppositionsparti, Labour, var i dyb intern splid.

Labour

Spliden i Labour er en kamp mellem to traditioner: På den ene side tidligere premierminister Blairs ny-liberalistiske tradition. Den støttes af et stort flertal i parlamentsgruppen og Labours parti-apparat.

På den anden side den tradition, der tegnes af formanden, Jeremy Corbyn. Han blev overraskende – også for ham selv – valgt for godt 1½ år siden, fordi medlemmerne og dele af fagbevægelsen ønskede et Labour, der var imod nedskæringer.

Siden har parlamentsgruppen, parti-apparatet

og højrefløjen i fagbevægelsen gjort alt for at sabotere – og forsøge at vælte – Corbyn.

Senest har de dog lidt nederlag, da det ikke lykkedes at vælte den "bløde" Corbyn-støtte, Len McCluskey, som formand for Storbritanniens største fagforbund, Unite.

Corbyn

Siden Corbyn stillede op til formandsvalget, er Labours medlemstal mere end fordoblet fra 200.000 til 500.000 – det største arbejderparti i Europa.

Corbyn er socialist af den venstre-reformistiske slags. Han har indgået mange kompromisser med højrefløjen – men han er hver gang kommet tilbage og fastslået, at Labour er et parti mod nedskæringer – og for gen-nationalisering af jernbaner, sundhed osv.

Og han har ofte udtalt sig klart mod racisme og støttet antiracistiske kampagner.

Kun få regner med at Labour kan vinde det kommende valg (men der var også kun få, der regnede med et Nej til EU).

Hvis Labour taber stort, kan det være slut med Corbyn – og projektet om Labour som et anti-nedskæringsparti.

Overlever han, vil der formentlig være flere Corbyn-støtter i parlamentsgruppen, og han kan mere systematisk begynde at opbygge et mere venstredrejet partiapparat.

Det meste af den britiske venstrefløj opfordrer til at stemme på Labour – Corbyns Labour. Det britiske valgsystem gør det svært for venstrefløjen selv at vinde mandater.

“Effektivisering af systemet skader gymnasieeleverne psykisk”

Som gymnasieelev kender jeg personligt til det karakterræs, der har været under voldsom debat i medierne.

Af Veronika Engberg Christiansen

Jeg havde allerede hørt en del til det, inden jeg startede på gymnasiet, og jeg kan huske, at jeg blev meget positivt overrasket, da jeg startede i 1.g. I begyndelsen var niveauet ikke meget højere, end det havde været i folkeskolen, og fagene var nogenlunde de samme.

Endnu var jeg kun stødt på en enkelt såkaldt “12-tals-elev”, om hvem man ellers hører så meget. Der var tydeligt fokus på det sociale, og alle, også lærerne, virkede utroligt flinke og venlige.

Fra 1.g til 2.g

Dog har jeg nu haft fornøjelsen af

at gå i 2.g, og jeg vil gerne påkræve mig retten til at trække mit første indtryk til mig igen.

Fem elever fra vores klasse er droppet ud, en enkelt elev løj sig til at blive fritaget fra idræt, så hun kunne få sit gennemsnit op på 10,1. En anden fandt for nylig ud af, at hun vil læse til astrofysiker, og at hun derfor har “spildt to år” på en psykologisk-samfundsfaglig linje, som hun “alligevel ikke kan bruge til noget”.

Som om alt dette ikke skulle være nok, har en af mine nære venner og skolekammerater, som igennem længere tid har været svært stresset, netop fået konstateret en depression som konsekvens af sin stress. Hun er nu under udredning for manio-depressivitet på psykiatrisk afdeling.

Jeg ved godt, at mine oplevelser blot stammer fra en enkelt klasse på en enkelt skole. Dog mener

jeg, at min klasse er meget repræsentativ for det brede antal af gymnasieklasser rundt omkring i landet, som kæmper med de samme problemstillinger.

Mere stressede end de mest stressede voksne

Og det især, når man tænker på, at det for nylig kom frem, at danske gymnasieelever er mere stressede end de 20 pct. mest stressede danske voksne på arbejdsmarkedet. Derfor kan man vist roligt sige, at det for flere elever er forbundet med store personlige omkostninger at gennemføre en studentereksamen.

Ikke desto mindre søger den nye gymnasiereform at gøre det endnu mindre attraktivt for unge 9.-klassere at vælge studentereksamen.

Det er nemlig blevet besluttet, at der fra nu af kun må være 18 studieretninger for stx-gymnasier at

vælge imellem – studieretninger, som kun består af fag, eleverne allerede kender fra grundskolen. Og for en 16-årig er en forlængelse på tre år af folkeskolen jo ikke just, hvad man går og håber på.

Mangel på uddannet arbejdskraft

Med al den snak, der har været om fremtidig mangel på faglært arbejdskraft er det dog ikke svært at regne ud, at alt dette nok er et meget bevidst valg regeringen har taget. Og det er sandt – i 2025 kommer vi, ifølge analyser foretaget af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, til at mangle 72.000 faglærte.

Hvad man dog glemmer at nævne er, at vi, ifølge samme analyser, ligeledes kommer til at mangle 65.000 med en kort eller mellem-lang videregående uddannelse, der forudsætter en forudgående student- eller hf-eksamen.

Så hvad kan være årsagen til, at man søger at føre skræmmekampagne på gymnasieskolernes vegne?

Den eneste åbenlyse forklaring er, at den nuværende regering ikke ønsker en fremtidig generation af dannede, velfunderede individer. At slå ned på uddannelse er i min optik det samme som at slå ned på viden og dermed det samme som at underminere demokratiet.

Denne undergravning af viden er en af de vigtigste årsager til, at danske gymnasieelever går ned med stress.

I stedet for at kunne holde fokus på at udvikle kritisk sans og selvstændig tænkning, er de unge mennesker nødt til at kæmpe for at holde alle dørene vidt åbne på én gang – ved at kunne “afliere lektionen” ved eksamensbordet. For hvis først en dør er blevet lukket, kan den ikke åbnes igen.

SKAT

0 kroner til øget kontrol

Mens milliarderne fosser ud af statskassen til bl.a. momssvindlere, har folketingsvedtaget en “redningsplan” for SKAT til 6,7 milliarder kr. over 4 år.

Af Anders Bæk Simonsen

Bag vedtagelsen står regeringen + Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti.

Dagbladet Politiken citerer fællestillidsmanden i SKATs indsatsafdeling, Jan Magnusson, for hvordan de mange penge til SKAT i første omgang “løftede stemningen” i en skandaleram organisation, der har været konstant beskåret siden 2005.

Der ventede dog en ubehagelig overraskelse, da de fik tygget sig igennem papirerne: Det stod klart, at der ikke er afsat én eneste krone mere til kontrol. Faktisk er området yderligere beskåret i 2018.

Det til trods for, at skatteministeren – i et svar til Enhedslistens Rune Lund – har oplyst, at hver eneste medarbejder i SKATs kontrol tjener sin egen løn ind 38 gange.

Mindre kontrol er lig med mere snyd

Jan Magnusson siger, at “den logiske konsekvens” af halvt så mange ansatte i kontrollen som tidligere, også er mindre kontrol og dermed mindre risiko for at blive opdaget for snyd.

I 2015 blev der ifølge statsrevisorerne kun ført kontrol med to procent af den negative momsudbetaling, selv om staten i alt udbetalte 235 mia. kr. på denne konto.

I perioden fra 2009-2015 har staten udbetalt mere end 1.342 mia. kroner i negativ moms. I forhold til 2009 er der udbetalt 363

mia. kroner mere i perioden 2010-2015.

Langt de fleste ressourcer afsættes til et nyt ejendomsvurderingssystem samt et nyt forsøg på at digitalisere SKAT. Så kan det lave antal medarbejdere måske en dag i fremtiden forsvares – hvis et nyt IT-system kommer til at fungere.

Så når regeringen hævder, at der ikke er penge nok, er det egentligt klart. Det er der jo ikke, hvis man ikke sikrer en ordentlig skatteindkrævning fra spekulanter, fuskere og erhvervslivets bosser.

Blå blok
 Rød blok
 Fået nok!

Vi ses til demonstration

10. maj FORSVAR VORES Velfærd

Udfordringsløst. SAMMEN STÅR VI STÆRKST

OVERENSKOMST 17

Strejker blandt Nej-grupper

Utilfredsheden med overenskomst 2017 har flere steder ført til strejker.

Af Jørn Andersen

I flere forbund var der klare Nej-flertal til overenskomsten.

Det skyldes især, at arbejdsgiverne nu har fået ret til at hæve arbejdstiden til 42 timer “ved travlhed”, så længe årsnormen holdes på 37 timer om ugen. Og på grund af mangel på en seriøs indsats mod “social dumping”.

I landets største fagforbund, 3F, stemte ca. 60 pct. ja. Blandt nogle grupper var Nej-procenten langt højere, fx stemte 77 pct. af bygningsarbejderne Nej.

Fødevareforbundet NNF havde både den markant højeste stemme-pct. (74,8 pct.) og det markant største Nej-flertal: Hele 87 pct.

I Jernbaneforbundet stemte godt 63 pct. Nej. Hos malerne godt 60 pct.

Slagteriarbejderne

Blandt slagteriarbejderne i NNF stemte hele 98 pct. Nej.

Den 21. april, dagen efter resultatet blev offentliggjort, nedlagde over 2.000 jyske slagteriarbejdere arbejdet.

“Kollegerne er godt klar over, at de ikke opnår noget lige nu. Men de vil gerne vise deres frustration over det meget magre resultat,” sagde Klaus Olesen, der er tillidsmand på slagteriet i Horsens til avisen.dk.

Det er dog ikke helt rigtigt. Strejken sikrede slagteriarbejderne på Tican i Thisted en lokalaftale, hvor arbejdsgiveren skrev under på, at de ikke ville anvende retten

til øget arbejdstid.

Noget af forklaringen er dog, at slagteriarbejderne i Thisted i forvejen har en lokalaftale om merarbejde, men mod øget afspadsring.

Falckredderne

Blandt de 4.000 Falck-redderne i 3F stemte 87 pct. Nej.

Den 24. april besluttede Falck-redderne på Sjælland at nedlægge arbejdet. Det blev dog genoptaget senere på dagen, da ledelsen havde indkaldt til møde – dog uden dagsorden!

Dagen efter nedlagde Falck-redderne i Aalborg, Frederikshavn, Støvring og Hadsund arbejdet.

Faglige stormøder

Den 25. april blev der holdt møder for tillidsfolk og fagligt aktive i København, Vejle, Aarhus og Aalborg.

Mødet i København samlede over 200, ikke mindst fra byggefagene. Tømrer Daniel Skovhus sagde til avisen.dk:

“Er der bare så meget som én arbejdsgiver, der bare nævner systematisk overarbejde, så er der fuld opbakning herfra til at yde modstand.”

Og han fortsatte:

“Hvis en arbejdsgiver ikke kan finde ud af at samarbejde med sine medarbejdere og lokalt blive enige om, hvordan man løser tingene, så skal han nok få at føle, hvilket sammenhold og solidaritet, vi har stiftet her i dag sammen.”

Også i Aarhus var der over 200 deltagere.

Selv om det endnu ikke er klart, hvilke konkrete skridt netværkene vil tage, er det en god start på en dårlig overenskomst.

INTERVIEW MED JAN HOBY, VELFÆRDSALLIANCEN

“Der er intet alternativ til kollektiv handling”

Som optakt til Velfærdsalliancens aktionsdag 10. maj har Socialistisk Arbejderavis talt med Jan Hoby fra Velfærdsalliancen.

Af Charlie Lywood

Jan Hoby er næstformand i LFS, Landsforeningen for Socialpædagoger, som har været blandt de mest aktive i at opbygge Velfærdsalliancen.

SAA: Der er demonstration den 10. maj i Velfærdsalliance-regi landet over. Hvad er dine forventninger?

Jan: Jeg håber selvfølgelig, at de organisationer – uanset om det er fagforeninger, sociale organisationer eller partiafdelinger – som støtter op om demonstrationerne 10. maj, har prioriteret at mobilisere deres medlemmer. Så vi får større demonstrationer end 12. maj 2016.

Men erkendelsen af situationens alvor og muligheder har trange vilkår mange steder i fagbevægelsen og på venstrefløjen.

Tilstandsrapport

SAA: Alliancen har nu eksisteret over et år. Hvad synes du, der er opnået?

Jan: Græsrodsinitiativet Velfærdsalliancen kom flyvende fra start og skrev Danmarkshistorie både den 12. maj og 15. september. Demonstrationerne den 12. maj i 74 kommuner fik fjernet det forhadte “omprioriteringsbidrag”. Og de viste, at kollektiv handling fører til konkrete forandringer.

Men 12. maj udstillede også fagbevægelsens og venstrefløjens tilstandsrapport. Og det var mange steder ikke et kønt syn. Men overordnet er historien om Velfærdsalliancen en positiv historie, der viser, at pendulet svinger vores vej – efter hårde og afmægtige år efter den globale finanskrisen i 2008.

SAA: Du har før kritiseret toppen af fagbevægelsen for at svigte deres opgaver med at forsvare velfærden? Er denne kritik stadig gældende?

Jan: Desværre! Krisen i fagbevægelsens lederskab, nationalt og lokalt, er blevet endnu tydeligere efter succesen 12. maj og 15. september.

Fagbevægelsens vilje til kollektiv handling er nærmest ikke eksisterende

For fagbureaukratiet, nationalt og lokalt, frygter deres medlemmers aktiviteter fra neden mere end de angreb, som Lars Løkke Rasmussen og arbejdsgiverne påfører fagbevægelsens medlemmer.

Selv såkaldt progressive fagforeninger og forbund har gjort meget for, at Velfærdsalliancen ikke skulle lykkes med at få demonstrationer i landets kommuner den 10. maj. Fagbevægelsens evne og vilje til kollektiv handling er nærmest ikke eksisterende.

Fagbevægelsens top – nationalt og lokalt – har erstattet fagpolitisk strategi, taktik og handling, med pressestrategi, kronikker, læserbreve og likes på facebook.

Men fagbureaukratiet vil før eller siden blive udfordret af nye faglige aktive og tillidsvalgte, der vil en anden retning for fagbevægelsen. Velfærdsalliancen er fødselshjælper på den udvikling.

Røre i det private

SAA: Hvordan ser du på, at flere grupper inden for det private har rørt på sig i forhold deres overenskomstfornyelse? Ser du et nyt opbrud i dansk fagbevægelse?

Jan: Ja, den kollektive handling er tilbage. De uofficielle strejker og aktioner er tilbage på både det private og offentlige arbejdsmarked. Fra strejkende blikkenslagere i Århus til strejkende skolelærere i Nordjylland og blokaden på Campus Carlsberg i København.

Nej-kampagnen på det private arbejdsmarked er et succesfuldt initiativ, som har formået at sikre, at 43 pct. stemte Nej til 42 timers arbejdsuge. Det vil være en løftestang for en ny faglig venstrefløj på det private arbejdsmarked.

Hvis dem, der vil gøre holdning til handling på det private og offentlige arbejdsmarked, vil knytte bånd og tage fælles initiativer fremadrettet, vil det få afgørende betydning for at opbygge en ny bevægelse fra neden imod “nødvendighedens politik”.

SAA: Hvad er vejen frem for Velfærdsalliancen?

Jan: Det må tiden vise. Men forhåbentlig vil Velfærdsalliancen være afsæt for en større, mangfoldig og inkluderende massebevægelse fra neden i alle afkroge af Danmark.

Men det kræver, at de titusindvis af organiserede socialister, som er medlem af SF, Enhedslisten og andre venstreorienterede organisationer, melder sig ind i kampen.

For mens vi venter på ketchup-effekten, bliver vi nødt til at opbygge og styrke vores netværk og infrastruktur blandt alle, der ved, at der intet alternativ er til fællesskabets styrke og kollektiv handling.

**København:
 Rådhuspladsen
 kl. 17-18.30**

**Århus:
 Rådhuspladsen
 kl. 17-18.30**

**Odense:
 Flakhaven
 kl. 17-18**

Ved redaktionens slutning er der også meldt om demonstrationer i flg. kommuner:

Randers, Skanderborg, Vejen, Vejen, Tønder, Faaborg-Midtfyn, Nyborg, Holbæk, Næstved, Faxe, Køge, Hørsholm, Lyngby-Taarbæk, Albertslund, Rødovre og Frederiksberg.

Se tid og sted på velfaerdsalliance.dk

Solidariteten fra neden kontra racismen fra oven

Racisme forstået som systematisk forskelsbehandling af mennesker er blevet accepteret som styringsredskab af magthaverne. Det solidariske alternativ skal derimod organiseres af almindelige mennesker.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Når det, som er blevet kaldt "den største flygtningekrise siden 2. verdenskrig", ikke bliver mødt med massive hjælpeprogrammer, men derimod lukkede grænser og pigtråd, så er det et tegn på en brutal ligegyldighed over for mennesker på flugt.

Når EU laver en aftale med Erdogan i Tyrkiet til 3 milliarder euro om at stoppe flygtningene, ja, så er det en kynisk accept af den menneskelige lidelse som følger med.

Også inden for landets grænser ser vi klare eksempler på systematisk forskelsbehandling baseret på en racistisk logik:

- Da eleverne på Langkær gymnasium i Aarhus blev delt op efter efternavn.
- Når myndighederne tvangshjemsender mennesker til Afghanistan og Somalia, hvor man udmærket ved, at de udviste risikerer usikkerhed, tortur og i værste fald død.
- De brutale forhold på udrejsecenteret Kærshovedgård.
- Den lave integrationsydelse, som gør flygtninge og indvandrere endnu fattigere end kontanthjælpsmodtagere.
- Og vi ser det med loven om, at flygtningebørn nu kan nøjes med et dårligere skoletilbud end folkeskolen.

Politikernes racisme

Beslutningstagere og politikere bruger racismen til at til at aflede vores opmærksomhed og til at skabe forvirring om årsagerne til sociale problemer.

Og de bruger racismen og til at sætte deres egen dagsorden for den politiske debat, som vender utilfredsheden i samfundet nedad mod "de fremmede" og dermed gør den ufarlig for magthaverne.

Den racistiske og nationalistiske ideologi er blevet et grundlæggende styringsværktøj. Derfor er racismen ikke bare noget, vi kan vente på vil forsvinde af sig selv.

Kampen mod racismen er derimod en helt grundlæggende kamp, og vore modstandere er magtfulde mennesker, som sidder i folketinget og i ministerierne – og de har rige venner.

Solidaritet og anti-racismen fra neden skal gøres aktiv

At bygge et modsvar til systemets racisme kan virke uoverskueligt. Men selv om racisme er en del af magtens logik, så er der stadig en grundlæggende modstandskraft mod racismen i vores samfund.

Vi skal huske, at 150.000 mennesker er organiseret i Venligboerne – en organisation som arbejder for solidaritet med flygtninge. Vi skal heller ikke glemme de mange tusinde, som demonstrerede i solidaritet, da flygtningene kom til landet.

Vi er mange, som ikke vil acceptere racismens logik.

Og vi skal også huske noget af det mest basale, nemlig de mange tusinde venskaber og kollegiale sammenhold, som er opstået på skoler og arbejdspladser mellem mennesker af forskellig hudfarve, religion og oprindelse.

Denne hverdags-solidaritet er en basal modgift mod politikernes racisme.

Solidaritet i Jelling

Søndag den 26. marts gik 500 mennesker på gaden i byen Jelling (ud af byens 3500 indbyggere). Beboerne protesterede over tvangsudsendelsen af en flygtningefamilie fra byen. Lokalt var det en massiv fremvisning af solidaritet og anti-racisme.

Borgerne i Jelling viste os noget meget vigtigt: Nemlig at politikernes racisme ikke har dræbt solidariteten i vores samfund.

Det viser os samtidig, at hvis flere gjorde som borgerne i Jelling, ville den nuværende regering være i seriøse problemer og Inger Støjberg hurtigt blive afsat som integrationsminister.

Landsdækkende anti-racistisk møde

i Ungdomshuset, Odense, 10. juni

Racismefri by – Odense for Mangfoldighed inviterer alle antiracistiske grupper og aktive antiracistere i Danmark til en fælles dag.

Efter den internationale aktionsdag mod racisme d. 18. marts, hvor der var demonstrationer i København, Århus og Odense, inviterer Racismefri by - Odense for Mangfoldighed alle antiracistiske organisationer til en diskussion af, om man skal lave flere landsdækkende aktionsdage.

Vi synes, der er brug for fælles kampagner fremover – som f.eks. FN-dagen mod racisme.

Vi synes, der er brug for gensidig information, opbakning og støtte omkring lokale anti-racistiske aktiviteter.

Vi synes, der er brug for en stærk stemme mod højrepopulismen i Danmark.

Og vi synes, der er brug for en sikring af flygtninge og minoriteters rettigheder og sociale vilkår – her op til kommune- og regionsvalg.

Se mere på "Fælles antiracistisk dag i Odense" på Facebook event eller på:

[facebook.com/mangfoldigodense](https://www.facebook.com/mangfoldigodense)

Aktioner for en menneskelig flygtninge- og asylpolitik

Flere steder i landet blev der 8. april aktioneret mod Inger Støjbergs umenneskelige flygtninge- og asylpolitik.

Af Konni Nørlem

For øjeblikket stempler udlændingestyrelsen rekordmange asylansøgere som utroværdige, giver mange afslag på asyl og hjemsender et stort antal flygtninge til en uvis skæbne. I både Thisted og Frederikshavn var der arrangeret marcher for en mere menneskelig flygtninge- og asylpolitik.

Fra Frederikshavn (billedet) lød det: "Formålet med marchen er at markere et NEJ til de fortsatte stramninger på flygtningeområdet og at kræve de konventioner, vi selv har tiltrådt, overholdt. Derudover er formålet at genindføre anstændighed, retfærdighed og menneskelighed i behandlingen af asylsager."

Også i København blev der afholdt en march under banneret "I have a dream", hvor folk samledes foran Udlændingestyrelsen i protest mod asyلافvisninger og hjemsendelser.

I Aarhus var der arrangeret gadeaktion med taler og en happening, hvor Humanisme, Menneskerettigheder og Solidaritet blev reddet fra druknedøden. Efterfølgende blev der uddelt omkring 1000 flyers forskellige steder i byen.

Alternative für Deutschland og kampen mod racisme i Tyskland

I Tyskland står det højreradikale parti Alternative für Deutschland (AfD) til at blive stort ved valget til det tyske parlament, forbundsdagen, i efteråret.

Det har fået antiracistere i Tyskland til at bygge *Aufstehen gegen Rassismus*, en bred antiracistisk bevægelse, for at mobilisere til modstand mod racismen og forsvare flygtninge og indvandrere.

Socialistisk Arbejderavis bringer her uddrag af et interview med Christine Buchholz fra venstrepartiet *Die Linke*. Hun er parlamentsmedlem, medlem af *Die Linkes* ledelse og aktiv i "Aufstehen gegen Rassismus".

Interviewet er oprindeligt bragt i magasinet Marx21 og er oversat og bearbejdet af Lene Junker.

Marx21: Her i Tyskland frygter vi, at AfD kommer i forbundsdagen med over 10 pct. af stemmerne. Er dette højreskred umuligt at stoppe?

Christine Buchholz: Mange forstår truslen fra de racistiske hadpolitikere, og mange vil gøre noget for at bekæmpe denne trussel. Derfor ser jeg det ikke som et højreskred, men mere som en voksende polarisering i samfundet og en utilfredshed i samfundet, som åbner muligheder for venstrefløjen.

I Tyskland har vi AfD på den ene side. Og på den anden side de millioner, som viste deres solidaritet med flygtningene, og den store modstandsbevægelse, som sikrede, at Pegida aldrig fik fodfæste.

Nu er der brug for noget lignende i kampen mod AfD. En massebevægelse, som kan stoppe dem, inden de bliver så store som Front National i Frankrig og FPÖ i Østrig.

Nazi-parti?

Marx21: AfD-politikeren Björn Höckes udtalelser forleden er blevet sammenlignet med Hitler og Goebbels. Er AfD på vej til at blive et nyt nazi-parti eller blive splittet?

Christine: Indtil nu er AfD ikke et fascistisk parti, men det har potentialet til at udvikle sig til at blive det.

AFD er stadig en samling af forskellige højrefløjs, nationalistiske, populistiske og fascistiske strømninger, som Höcke repræsenterer. De er forenet i troen på, at AfD er en historisk mulighed for at bryde den yderste højrefløjs isolation.

Der har altid været bitre interne kampe i AfD, og indtil nu har det heller ikke skadet partiet. Det vil være en stor fejl at se passivt på, at de opdigner til had mod muslimer, flygtninge, kvinder og homoseksuelle i for søget på at dreje hele samfundet til højre.

At undervurdere højrefløjen har været en væsentlig årsag til, at de er blevet så stærke i mange europæiske lande.

Marx21: Hvad skal vi så gøre for at stoppe dem?

Christine: Det er vigtigt at sætte dem under pres for at puste til de indre modsætninger og isolere dem fra deres "bløde støtter".

Derfor må vi konfrontere dem åbent og organisere brede antiracistiske og antifascistiske protester alle steder, hvor de optræder offentligt. Som fx i Köln den 22. april, hvor AfD holder landsmøde. Valgkampen vil også give os mange muligheder for det.

Tag til genmæle

Marx21: AfD omtaler sig selv som dem, der bryder tabuer gennem omhyggeligt planlagte provokationer. Går vi ikke en fælde ved at reagere på alle racistiske krav og nationalistiske slogans?

Christine: Hvis vi ikke tager til genmæle mod racistisk og hadefuld tale, historiske fordrejninger og indirekte opfordring til vold, så får AfD en stiltiende accept.

Vores problem er ikke at for mange taler imod AfD, men at CDU og SPD gennemfører deres krav og således bekræfter, at de havde ret fra starten.

Marx21: Hvad mener du med det?

Christine: Regeringen har gennemført en række ændringer for at gøre asylloven mere restriktiv. Den planlægger nu massedepor- tationer, præcis som AfD har krævet, også til krigszoner som Afghanistan.

Nogle politikere fra CDU og CSU er begyndt at konkurrere med AfD hvad angår racisme over for flygtninge og muslimer. Racisme over for muslimer er accepteret langt ud over kredsen af AfDs sympatisører.

Links

aufstehen-gegen-rassismus.de
christinebuchholz.de
marx21.de

Interviewet er forkortet. Læs det fulde interview på www.socialister.dk/avis.

Over 20.000 demonstrerede mod AfD kongres

Vi har modtaget følgende rapport fra Christine Buchholz:

"Dagens protest (23.4) har været en stor succes. Mere end 20.000 mennesker demonstrerede mod AfDs kongres i Köln.

Demoen blev støttet af fagforeninger, religiøse samfund, partier, radikale aktivister og selv karnevalsforeninger.

Taxichauffører nægtede at køre med AfD-

repræsentanter. I går blev demonstrationen annonceret ved FC Kölns fodboldkamp. Trods den panik, politiet forsøgte at sprede om en "voldelig demonstration", var der en enorm offentlig sympati.

Krisen i AfD fortsætter. Forkvinden Frauke Petry havde ikke held til at få vedtaget et forslag om at afvise den nazistiske fløjs strategi om 'fundamental opposition' (dvs. ikke at deltage i regeringer; red.). De delegerede nægtede at stemme om et andet forslag, der havde til formål at trække eksklusionen af nynazisten Björn Höcke tilbage. Han var leder af AfD i Thüringen.

Die Linke spillede en vigtig rolle i opbygningen af protesterne. Det samme gjorde den antiracistiske bevægelse "Aufstehen gegen Rassismus", der var meget synlig.

I dag demonstrerede vi i Köln, at en bred protest og modstand er nøglen til at bekæmpe AfD."

Foto: Skilt til protest: "Aldrig mere! Ingen platform til AfD."

Religion – en privatsag?

Når folk siger, at "religion skal ud af det offentlige rum," lyder det måske tilforladeligt. Hvem ønsker religion proppet ned i halsen på hvert gadehjørne?

Af Charlie Lywood

Men ført ud i livet kan det have meget alvorlige konsekvenser for dem, man mener bringer religion ind i det offentlige rum – især i en tid, hvor retten til at ytre og organisere sig er under angreb.

Kirke og stat hånd i hånd

Kravet om "religion ud af det offentlige rum" er beslægtet med "religion er en privatsag".

Det bør det også være – over for staten. Men det er det ikke i dag. Der står kristne kirker på hvert gadehjørne, som larmer løs med bimbende klokker ved enhver given lejlighed. Skolerne indretter deres undervisning efter konfirmationen. Og der er et fag i folkeskolen, som hedder "kristendom".

Kirkeskat opkræves hos alle skatteborgere, som – med mindre man aktivt melder sig ud – er medlemmer af den kristne "folkekirke". Registrering af fødsel og dødsfald er også den kristne kirkes ansvar.

Den kristne kirke og den danske stat går hånd i hånd og har gjort det i flere hundrede år. Korsets tegn bruges overalt i samfundet og ikke mindst i folks personlige smykker eller tøjstil.

Adskil stat og kirke

Den kristne religion er stort set overalt "i det (officielle) offentlige rum". Det er der ingen, der protesterer mod.

Hvis kravet, om at "religion skal ud af det offentlige rum", skal have mening, vil

det for det første sige, at staten og den kristne kirke skal adskilles. Den del af ligningen støtter socialister.

Men dermed er diskussionen ikke slut, da det kun er i forhold til Islam, at kravet rejses.

Og det, der menes her, er ikke blot, at der aldrig skulle være bygget moskeer. Det er også, at selve det at klæde sig og bære genstande på en måde, som har betydning for ens muslimske identitet, ligeledes skal forbydes "i det offentlige rum".

Senest vil Liberal Alliances medlemmer af Region Syddanmark have, at hvis man arbejder i sundhedssektoren, skal man ikke kunne gå med religiøse symboler. Specielt peger de på de muslimske tørklæder.

Men her går man ind og rører ved den enkeltes ret til at gå klædt, som de ønsker det. Selv om andre ikke kan lide, hvad det symboliserer.

Forsvar religiøses ret

Socialister vender sig mod ethvert angreb på folks ret til at tro, hvad de vil, og også vise det. Det er et totalitært træk at ville forbyde folk at udøve deres tro. Religion er for socialister netop en "privatsag" – en ret, man skal værne om.

Men man skal også have lov til at organisere sig med andre omkring ens religion – bygge bygninger, dele pamfletter ud, holde taler, gå i optog og gøre alle de demokratiske ting, som hører til religionsfriheden.

Selv om socialister ikke mener, at religion er en vej til at ændre samfundet til det bedre, så står vi side om side med religiøse mennesker, når de forsvares deres ret til både at tro – og udøve deres tro – som de ønsker.

Hvorfor er arbejderklassen og

Af Sigurd Sejer Skov og Jørn Andersen

Den enkle forklaring er, at der er alt for få, der slås – strejker, demonstrerer, besætter. Men også at kun få på venstrefløjens siger, at det er nødvendigt at slås.

Siden krisen slog igennem i 2008-9 er regeringer og arbejdsgiverne gået i offensiven – over hele Europa. I fællesskab har de angrebet løn, pension, arbejdstid – og den sociale sikkerhed. Samtidig har de lanceret et racistisk felttog, især mod muslimer og flygtninge.

Det har bragt arbejderklassen og venstrefløjens i defensiven – og afsløret nogle grundlæggende svagheder i både den faglige og den politiske del af arbejderbevægelsen.

Fra velfærdsprotesterne i København 2006. Foto: Klaus B Jensen

Hvis vi starter med et kort overblik over de sidste godt 10 år, så havde vi fra 2001-11 en borgerlig regering under Fogh og Løkke. Herefter en SRSF-regering under Corydon og Vestager. Og siden 2015 igen en Løkke-regering.

Fogh-Løkke-perioden

Den første Fogh-Løkke-regering forsøgte sig med generelle velfærdsangreb. Men efter 3 landsdækkende demonstrationsdage i 2006-7 (hver med ca. 100.000 deltagere) og en del markante strejker og protester mod kommunale nedskæringer fra 2004-8 kom der ikke flere større angreb fra den kant.

Der var andre angreb, fx blev uddannelserne hårdt ramt. Og der var skattelettelser til de rigeste og de sædvanlige angreb på arbejdsløse og indvandrere. Men generelle angreb på arbejderklassen blev opgivet.

Det var efter velfærds-protesterne i 2006-7, at "håbet om en rød regering" begyndte at vokse frem (se modsatte side).

Krisen er vendepunktet

I 2008-9 brød den økonomiske verdenskrise igennem i Europa. Krisen bliver vendepunktet for både kampaniveauet i arbejderklassen og for magthavernes angrebslyst.

Mellem 1991 og 2007 var der typisk 40-80.000 strejkedage om året. Siden 2009 har der højst været ca. 15.000 om året. (Tallene er for arbejdsgiverforeningens område, dvs. det private arbejdsmarked.)

Bortset fra lærerkonflikten i 2013 har der ikke været en eneste større arbejdskonflikt siden 2008!

Det smittede af på lønnen: Mens

lønnen steg godt 18 pct. fra 2005 til 2010, steg den kun godt 7,5 pct. fra 2010 til 2015. Altså under halvt så store lønstigninger.

Magthaverne går til angreb

Regeringer og arbejdsgivere i Europa havde i mange år ønsket at angribe arbejderklassens kollektivt tilkæmpede rettigheder. Men når de havde forsøgt større angreb, var det oftest blevet forhindret af store strejker, demonstrationer og andre former for protester.

De kunne angribe svage grupper som indvandrere, kontanthjælpsmodtagere osv. Men generelle angreb på arbejderklassen som helhed havde de kun mindre held med.

Nu så de chancen. Daværende formand for EU-kommissionen José Manuel Barosso udtrykte det med brutal klarhed i 2014:

"Krisen endte med at give os det politiske momentum til at gennemføre forandringer, der før nedgangen havde været umulige at få igennem – nogle af disse forandringer var endda utænkelige."

SRSF forstærker angrebene

Utilfredsheden med Løkkes VKO-regering og velfærdsprotesterne – før krisen – samt ikke mindst SF's fremgang i meningsmålingerne rejste håbet om en ny "rød regering".

S og SF havde lavet et fælles valgudspil med små (meget små), men reelle forandringer. De lovede "en anden kurs" end VKO's nedskæringer. Da krisen slog igennem, blev løfterne endnu mindre.

Men kun få var forberedt på, hvad der

skulle komme.

Det startede med angreb på de syge, fleksjobbere osv. – nogle af de allersvageste og sværeste af organisere. Det var en let sejr for den nye regering.

Men de to store angreb var for det første dagpenge-angrebet, som var vedtaget under VKO – men som SRSF skulle gennemføre.

Det andet angreb var på lærernes arbejdstid. (Se mere om de to angreb i boksene.)

Unødvendige nederlag

Det lykkedes regeringen at gennemføre begge angreb – selv om det tog godt to år, før der var ro om dagpengene, og selv om lærerne var lockout'et i 25 dage.

Men det var unødvendige nederlag for arbejderklassen. Dagpengeangrebet kunne være stoppet, og lærerne kunne have vundet.

Hvis der havde været store demonstrationer – som under Velfærdsprotesterne 5-6 år tidligere – og blot nogle få sympati-strejker med lærerne fra andre faggrupper, så ville den allerede upopulære regering være tvunget til at bøje sig.

Men der blev ikke indkaldt til en eneste demonstration under den to år lange dagpenge-sag. Og selv om der var ret store demonstrationer under lærerkonflikten, så afviste lærernes ledelse sympati-strejker.

Begge angreb var generelle angreb, der skulle åbne for flere angreb. Og generelle angreb kan ikke slås tilbage uden at mobilisere uden for de grupper, der direkte bliver ramt.

Ansvaret for, at det ikke skete, ligger hos fagtoppen og den politiske og faglige venstrefløj. Mere om det på modsatte side.

Lærerne kunne have vundet i 2013

I april 2013 var 67.000 lærere lockoutet i 25 dage af de kommunale arbejdsgivere, der krævede en ny arbejdstidsaftale. Lærerne tabte, men det var et unødvendigt nederlag.

Sympatien for lærerne var stor – især fra offentligt ansatte, som vidste, at hvis lærerne tabte, stod de nok for tur næste gang.

Men sympatien blev aldrig omsat til aktiv støtte. Det var tydeligt, at lærernes ledelse ikke gik efter at vinde over regeringen – få trukket kravet tilbage – men blot at gøre nederlaget så lille som muligt.

Sympatistrejke

Hvis lærerne havde opfordret til sympatistrejker, ville der helt sikkert have været respons.

Få uger inden lockout'en havde FOA's formand, Dennis Kristensen, skrevet, at sympatistrejke var en fagretslig mulighed i en sådan situation – det tætteste, man kan komme på at sige, at man er klar til det.

Sympatistrejke fra pædagogisk personale og andre kunne have givet regeringen et nederlag. Men opfordringen kom aldrig. Så lærerne tabte.

Dagpengene

Halvdelen af SRSF's regeringsperiode gik med at få gennemført angrebet på arbejdsløsheds-dagpengene.

Dagpengene var allerede blevet voldsomt forringet de forgående 20-30 år. I 1982 kunne en murer forvente at få ca. 70 pct. af lønnen, når han/hun var arbejdsløs. I 2011 var det faldet til 40 pct. For en lavtlønnet rengøringsmedarbejder var faldet fra 90 til 65 pct.

Dagpengeangrebet var voldsomt upopulært. Meningsmålinger viste, at 65-75 pct. af befolkningen var imod det. I praksis er det stort set hele arbejderklassen!

Men trods utilfredsheden blev der ikke indkaldt til en eneste protest-demonstration i løbet af de to år, dagpengekampen varede – hverken fra de faglige ledere eller fra SF eller Enhedslisten.

Mange af dem skældte ud på regeringen og dens angreb, men ingen af dem var villige til at organisere bare en enkelt protestdemonstration.

venstrefløjen i defensiven?

Hvor er venstre-alternativet?

De sidste godt 10 år har både SF og EL forsøgt at udgøre et alternativ til socialdemokraternes forvaltning af kapitalismens op- og nedture.

Siden 1920'erne har Socialdemokratiet både været "det store parti" i arbejderklassen – og det som oftest var i regering og forvaltede det kapitalistiske system.

Ideologien var "reformisme": Det, der er godt for kapitalen, er også godt for arbejderklassen.

Men da "den lange krise" startede i 1973, blev det til ensidig nedskæringspolitik. Socialdemokraternes opbakning faldt kraftigt de næste mange år.

Men hvor var venstre-alternativet?

SF's storhed og fald

Fra 2007 – efter de store Velfærdsprotester – fik SF voldsom fremgang, da den nye formand, Villy Søvndal, klart og tydeligt talte for "en anden kurs". SF fordobledes ved valget i 2007 og fik 13 pct. af stemmerne.

SF lagde aldrig skjul på, at håbet var at komme i regering sammen med socialdemokraterne og "trække S til venstre".

Så de brugte fremgangen til at lave fælles valgudspil sammen med S. Nu skulle den borgerlige kurs stoppes.

Som bekendt fik de ønsket om at komme i regering opfyldt. Men det var S,

der trak SF – ikke omvendt.

Krisen fra 2008-9 fik S-SF til at tynde kraftigt ud i løfterne om "en anden kurs", så SF fik kun godt 9 pct. ved valget i 2011.

SF blev medansvarlig for langt værre angreb på arbejderklassen end Fogh/Løkkes: Angreb på de syge, dagpengene, lærerne osv. (se modsatte side).

SF blev straffet af vælgerne – hårdt og retfærdigt. I 2014 gik SF blødende ud af regeringen.

Enhedslisten

Det var især Enhedslisten, der nød godt af skuffelsen over SF.

Mens valget i 2007 kun med nød og næppe lod EL blive i folketinget, fik de i 2011 deres bedste valg nogensinde: 6,7 pct. Under SRSF-regeringen når de i flere meningsmålinger dobbelt så højt.

Selv om EL (endnu) ikke har taget "system-ansvar" i samme grad som SF, så lider EL af mange af de samme grundlæggende problemer.

Parlamentarisk overfokusering

For både SF og EL er det parlamentariske arbejde det altafgørende – det er dér, de håber på forandring.

Det betyder, at SF og EL bruger stort set al deres energi på at få valgt medlemmer til folketinget, kommunalbestyrelser osv.

Det var den vigtigste grund til, at

de ikke evnede – eller ønskede – at indkalde til protest-demonstrationer, eller opfordre til strejker, mod de upopulære dagpengeforringelser. På et tidspunkt, hvor stort set hele arbejderklassen var imod forringelserne!

Staten

Men kapitalens magt findes ikke primært i de parlamentariske organer. Kapitalens magt er først og fremmest udenomsparlamentarisk: De har kontrollen over produktionen, bankerne osv.

Kapitalen har også kontrollen over staten. Gennem tusindvis af formelle og uformelle bånd er top-embedsmænd, politichefer, de militære chefer osv. knyttet til lederne af de største selskaber og banker.

Folketinget er kun en lille demokratisk ø i det enorme udemokratiske hav, som statsapparatet udgør.

Selv hvis SF, Enhedslisten og Alternativet på magisk vis skulle få flertal i folketinget, ville de blive saboteret af den udemokratiske stat.

Det betyder ikke, at staten ikke kan påvirkes, eller at man ikke kan få indrømmelser.

Men det kræver, at man opbygger en udenomsparlamentarisk modmagt, der kan matche kapitalens udenomsparlamentariske magt.

Det har desværre ingen plads i hverken SF's eller Enhedslistens perspektiv.

Venstre-reformismen

SF's politik i 00'erne og EL's i dag kaldes "venstre-reformisme": Begge ønskede at udgøre et alternativ til socialdemokraternes "reformistiske" krise- og nedskæringspolitik.

Men de ville udfordre den dér, hvor arbejderklassen er svagest – på den lille demokratiske ø i den udemokratiske stat.

Venstre-reformismen har domineret det meste af den europæiske venstrefløj de senere år.

Den klareste advarsel om, at den er en blindgyde, kommer fra Grækenland med SYRIZA's kapitulation til EU-bosserne og de græske kapitalister.

SYRIZA's valgsejr i 2015 vakte enorme håb om at få stoppet den brutale nedskæringspolitik. Men få måneder senere havde SYRIZA bundet sig til at gennemføre de samme – og ofte værre – nedskæringer.

Uden en udenomsparlamentarisk modmagt, der kunne matche kapitalens udenomsparlamentariske magt, var SYRIZA lige så magtesløse, som SF var, mens de var i regering. Og som EL er i dag.

Den passive fagtop

Hvorfor er de faglige ledere så passive, når arbejderklassen angribes?

Den første grund handler om hvilken position, fagtoppen indtager.

Fagtoppen lever – godt og fedt – af at forhandle kompromisser mellem arbejderklassen og kapitalen.

De faglige topledere lever et helt andet liv end deres medlemmer. Løn + frynsegoder er ofte oppe i nærheden af en million (eller over).

Intet beskidt arbejde eller en chef, der svinger pisken. Og når de undtagelsesvis bliver fyret, så venter der ikke dagpenge eller kontanthjælp, men et gyldent håndtryk.

En klasse for sig selv

De er professionelle kompromismagere. Selv om de – direkte eller indirekte – er valgt af medlemmerne, så udgør de en klasse for sig selv.

De er ikke en del af arbejderklassen, men et selvstændigt lag mellem de to

klasser.

For kapitalen er de en vigtig brik i at holde medlemmernes utilfredshed i skak.

Fagtoppen og SRSF

Den anden grund handler om fagtoppens forventninger til SRSF-regeringen.

Under Fogh/Løkke var de kørt ud på et sidespor. De blev ikke taget med på råd – som under tidligere regeringer.

Det var grunden til, at især FOA var en vigtig kraft i at mobilisere til de store Velfærdsprotester i 2006-7.

Under SRSF forventede de igen at blive lukket ind i varmen, så derfor undlod de at mobilisere. Protester skulle ikke forstyrre "det gode samarbejde".

Resultatet var, at deres medlemmer kom til at betale med bl.a. Dagpengeforringelser.

Hvordan vendes vrede til kamp?

Vi har brug for en venstrefløj, der vil mobilisere utilfredsheden med nedskæringer og racisme.

De seneste par år har vi set flere initiativer, der peger på, at det er muligt at bygge modstand mod krisepolitikken og racismen.

Der har været strejker hos fx Ryan Air, Uber, Axel Towers osv. Der er Venligboerne og en række mindre anti-racistiske initiativer.

Der er Velfærdsalliancen, der har organiseret landsdækkende protester to gange i 2016, og som forbereder endnu en protestdag 10. maj. Og senest har vi set Nej-flertal til overenskomst 2017 i en række fagforbund.

Så problemet er ikke, at der ikke er nogen, der ønsker modstand.

Et anti-kapitalistisk alternativ

Men hvis det mindretal, som ønsker modstand – og arbejder for det – skal kunne omsætte vrede til kamp, er det nødvendigt også at bygge et politisk alternativ til den reformistiske venstrefløj.

Et politisk alternativ vil ikke først og fremmest sige et parlamentarisk alternativ. I dag vil det især sige et alternativ, som tegner en anden politisk retning.

Som klart siger, at nøglen til forandring er at mobilisere uden for Christiansborgs mure – blandt den tredjedel, der er konsekvente modstandere

af racisme, elendige overenskomster og den umenneskelige krisepolitik.

Som klart siger, at det er systemet – kapitalismen – der er problemet.

Og som er villige til at samarbejde med andre, også selv om de ikke er enige i alt det, vi mener.

Den bedste måde at styrke et sådant anti-kapitalistisk – og socialistisk – alternativ er at blive aktiv i Internationale Socialister/ISU.

Kontakt os og lad os diskutere, hvordan vi bedst kan slås sammen.

Trumps fremfærd i Syrien skaber endnu flere krige

Trumps optrapning af USA's krigsdeltagelse i Syrien tænder dårligt for den syriske befolkning og øger risikoen for, at krigen kan udvikle sig til en militær konfrontation med Rusland og dets allierede.

Af Charlie Lywood

Optrapningen i Syrien har i første omgang fået Rusland til at svare igen ved at opgradere Assads antiluftskyts. Samtidig rasler USA's udenrigsminister, Tillerson, med sablen over for Iran og kalder landet for en destabiliserende faktor i Mellemøsten.

De foretager "alarmerende, vedholdende provokationer," siger han til pressen. Det kan ligne en propaganda-optakt til et yderligere militærintervention i Syrien fra luften. Eller mod selve Iran og deres atomanlæg. Det kan op-

trappe konflikterne i Mellemøsten yderligere.

Farlig situation

Situationen er meget farlig, fordi den kan trække USA (selv om det ikke nødvendigvis er deres intention) og dets allierede, herunder også Danmark, ind i en konfrontation mod Rusland og den lokale imperialistiske magt Iran.

Den kan betyde både "boots on the ground" og alt det, som vi kender fra Irak-krigen, og som er grunden til, at Daesh (Islamisk Stat) kunne vokse og få fodfæste i befolkningen. Men det kan også betyde opblusning af andre krige og øgede spændinger i hele Mellemøsten.

Derudover ville det øge truslen for terrorangreb i de lande, som involverer sig.

Flygtningesituationen vil også blive forværret. Både i nærområdet, men også ved øget flugt til Europa.

Støt det fortsatte oprør

I stedet må vi fortsat støtte oprøret mod Assad. Det er svækket, men endnu ikke knækket. Når bomberne tier, myldrer det frem. Vores opgave er at fastholde folks legitime ret til at vælte en diktator, selv om nogle gør det under islamisk flag.

Det, folk i Syrien vil, er demokrati, social fremgang og frihed fra undertrykkelse. Det er håbet fra det arabiske forår.

Socialisters opgave er at kræve, at Danmark trækker sig militært ud af Mellemøsten, inklusive Syrien. Men også at alle andre imperialistiske stater trækker sig.

Lad Syriens folk selv bestemme. Uden Iran og Rusland, ingen Assad. Hverken Moskva eller Washington, Teheran eller Riyadh, men international socialisme!

Det betyder også åbne arme til de krigsflygtninge, som måtte banke på vores dør.

Tyrkiets præsident vinder folkeafstemning med magt og snyd

Demonstranter gik på gaden i flere tyrkiske byer, efter det blev offentliggjort, at præsident Recep Tayyip Erdogan havde vundet folkeafstemningen.

Af Charlie Kimber

Afstemningen var omgærdet af korrupsion og svindel.

Erdogan udskrev valget for at opnå langt flere beføjelser.

Det indebærer bl.a. en afskaffelse af statsministerposten, retten til at udnævne alle ministre, forberede finansloven, ret til at udpege hovedparten af de vigtigste dommere og ret til at udstede lovdekreter.

Erdogan selv spåede, at han ville vinde mindst 55 pct. af stemmerne. Men ifølge det øverste valgretsorgan stemte kun lidt over 51 pct. for, og lige under 49 pct. stemte imod.

Omtælling

Men oppositionspartier krævede en undersøgelse og genoptælling, da et større antal stemmesedler var blevet talt med, selv om de ikke havde de officielle gyldighedsstempeller, de skulle have.

Regeringen har fyldt valgrådet med sine egne støtter gennem de sidste ni måneder.

Kemal Kilicdaroglu, som er formand for det primære oppositionsparti, Det Republikanske Folkeparti, siger, at der kan sættes spørgsmålstegn ved valgets lovlighed.

Hans højre-socialdemokratiske parti vil kræve en omtælling af op til 60 pct. af stemmerne.

Selma Gurkan, generalsekretær for Tyrkiets Arbejderparti, udtaler: "Vi vil fortsætte vores kamp mod det lyssky afstemningsresultat. Folket har ikke indvilget i dette 'enmands-, etparti-diktatur'."

Undertrykkelse

Selv hvis det offentliggjorte valgresultat havde været rigtigt, så gjorde oppositionen det godt, set i forhold til den undertrykkelse, de mødte under valgkampen.

Erdogan knuste oppositionsmedierne, forbød Nej-kampagnen at holde valgmoder og fængslede en stor del af ledelsen af det pro-kurdiske Folkets Demokratiske Parti (HDP).

De tre største byer – Istanbul, Ankara og Izmir – stemte alle Nej. Erdogan har tidligere været borgmester i Istanbul, og dette er den

første folkeafstemning, han har tabt i byen siden 2002.

Men for Erdogan er en sejr – uanset protesterne – stadig en sejr. Han demonstrerede sin evne til at mobilisere millioner, især i landområderne.

Populisme

Hans opbakning bygger dels på intimering og dels på at appellere til vælgere, som føler, at Erdogan kæmper for almindelige muslimer mod storkapitalen og militæret.

Han siger også, at det eneste alternativ til hans styre er de forfærdelige forhold i nabolandet Syrien.

Erdogan vil sandsynligvis forsøge at holde sit momentum kørende ved at slå protester ned og intensivere krigen i de kurdiske områder.

Men venstrefløjen vil også føle sig stærkere og må nu finde en måde at mobilisere på, uden at være afhængig af kræfter som EU. Bankmænd og bosser var glade for "stærke" Erdogans sejr.

Tyrkiets møntfod, Lira'en, steg med 2 pct. efter et fald på 20 pct. siden kupforsøget sidste sommer.

Oversat fra Socialist Worker (UK).

NY PJECE

SYRIEN: REVOLUTION, KONTRAREVOLUTION OG KRIG

Millioner af syrere er fanget i et mareridt af krig og eksil, men fra Washington til Moskva hører vi variationer af det samme tema: ingen plads til syriske flygtninge, kun flere bomber og mere intervention fra globale kræfter og deres regionale allierede.

Og i baggrunden fortsætter det diplomatiske pokerspil om, hvem der kommer til at dominere Syriens ruiner. Revolutionen i 2011, en af en serie af oprør, som rystede den arabiske verden, er næsten blevet slettet fra historien.

I denne pjece, som er oversat fra engelsk af Internationale Socialister, vil man forstå at den syriske revolution bør ses i en bredere, og historisk kontekst og ikke kun som udtryk for geopolitisk magtkamp. Syrerne kæmpede for frihed og værdighed mod autoritære tilstande og fundamentalisme, ligesom egypterne og tuneserne i 2011.

"Syrien: revolution, kontrarevolution og krig", 36 sider, 40 kr. plus forsendelse. Bestil via Forlaget Modstand.org eller Mobilepay 72 16 49 80 og skriv adresse i tekstfeltet.

Valg i Frankrig

Marine Le Pens

fascistiske front

Front Nationals præsidentkandidat Marine Le Pen ligger højt i meningsmålingerne. Men hun er og bliver en dedikeret nazist på trods af forsøg på at desinficere betegnelsen.

Af Dave Sewell

Da den daværende leder af Front National, Jean-Marie Le Pen, kom til anden valgrunde i det franske præsidentvalg i 2002, fremprovokerede det masseprotester.

Femten år senere tager man datteren Marine Le Pens dominans i meningsmålingerne for givet. Hun har succesfuldt udnyttet den racisme, midterpartierne har fremført, og ført en strategi for en "afdæmonisering" af Front National.

Hun har distanceret sig fra

meget af sin fars giftige image, men forskellene mellem dem er i taktik og ikke principper. Partiets paramilitære 'sikkerhedstjeneste' tæller i dag omkring 1.500 bøller med skræmmende våbenlagre.

Le Pen senior byggede sit parti på morderisk had og den fascistiske tradition fra Hitler og Mussolini. Strategien gik på at skjule dette bag en respektabel facade for at kunne nå et massepublikum.

Men elementer af massen måtte trækkes ind i den hårde kerne. De vælgere, der blev, måtte hærde deres synspunkter.

Marine Le Pen bruger samme trick. I 2015 spredte hun biologisk racisme i nazi-stil ved at forpligte sig til at "udrydde bakteriel indvandring" af flygtninge med "ikke-europæiske sygdomme".

Sammen med ideologi er det aktivismen, der binder Front National sammen – fra massemøder til skjulte voldshandlinger. Det stod bag mange af protesterne i byer og

landsbyer sidste år mod ankomsten af flygtninge fra Calais.

Skrøbelig balance

Men for at undgå at underminere partiets valgarbejde bliver meget af den direkte aktion udført gennem satellit-grupper.

Marine Le Pen har afbrudt Front Nationals forbindelse med dem, hvis vold gjorde dem berygtede – den gadekæmpende "studenteforening" GUD og skinheadgruppen Revolutionær Nationalistisk Ungdom.

Partiet er i en skrøbelig balance, der dækker over indbyrdes stridigheder. Det rummer opsigtsvækkende kernemodsætninger – fra ekstreme homofobier over for homoseksuelle medlemmer til Le Pens "anti-system"-retorik over for hendes succes, der gør hende til en del af systemet.

Alle succesfulde fascister må være kyniske opportuniste for at passe ind i en politisk situation i

konstant forandring.

Deres interne modsætninger kan blive fatale for dem. Eller de kan løses, hvis de kan holdes i ave længe nok til, at man kan få magten – som i "De lange knives nat", hvor Hitler myrdede sine rivaler i 1934. Meget kommer an på den opposition, de står overfor.

De franske mainstreampolitikere tager ikke kampen op

Alle de største partier har fodret Front National med racisme. Midterpartierne til højre og venstre har flirtet med at lave alliancer med partiet.

Men Front National kan være overraskende sårbar over for opposition, der skaber kaos for dem. Le Pen arbejder hårdt på at skaffe sig af med etiketten "F for fascist, N for nazist", fordi den stadig er skadelig for dem.

Da en lille gruppe korsikanske nationalister invaderede et Front National-stormøde denne må-

ned, svarede partiets "sikkerhedstjeneste" med tåregas, der betød, at lokalet måtte evakueres.

Uropatruljer lukkede hele landsbyen Rignac ned sidste måned som svar på, at antifascister bare bookede et mødelokale. Mange byer har set protester med tusinder af deltagere mod Front National.

Millioner hader alt, hvad Front National står for, og der eksisterer et potentiale for en antifascistisk massebevægelse, der kan kvæle og knuse den.

Hvis Front National overlades til at vokse, er faren ikke, at den vinder en høj stemmeprocent, men at det skaber et våben, der kan smadre demokratiet.

Artiklen er oversat og forkortet fra Socialist Worker (UK). Læs den fulde udgave på socialister.dk/avis

Frankrig efter 1. runde

Skræk-valg mellem nazist og nedskærings-politiker

1. runde af det franske præsidentvalg blev vundet af den nyliberalistiske ex-bankmand Macron med 24 pct. fulgt af nazisten Le Pen med ca. 21 pct. De to går videre til 2. runde 7. maj.

Af Jesper Juul Mikkelsen og Jørn Andersen

Den siddende præsident Hollandes parti, det socialdemokratiske Socialistparti, kollapsede fuldstændigt. Den upopulære Hollandes mere venstredrejede afløser fik under 7 pct. af stemmerne.

Som i Holland i marts blev socialdemokraterne straffet for at føre nyliberal nedskæringspolitik.

Denne politik har medført øget

ulighed og usikkerhed for arbejdere og studerende. Det er baggrunden for det dybe had til de statsbærende partier.

Ingen af de traditionelle partier gik videre til anden runde! Fillon fra det konservative Republikaner fik kun 20 pct. – tæt fulgt af venstrefløjs-kandidaten Mélenchon med 19,6 pct.

De to ikke-alternativer

Kandidaterne til 2. runde er altså Le Pen fra det nazistiske Front National (se artiklen ovenfor) – og den nyliberalistiske ex-bankmand, Macron.

Macron gik til valg på at fyre 120.000 offentlige ansatte og sænke skatten i toppen af samfundet. Han var indtil august 2016 minister i Hollandes regering, mens de gennemførte den brutale

arbejdslov – trods strejker og store protest-demonstrationer.

Med ham ved roret vil uligheden og vreden mod toppen af Frankrig blot fortsætte, og Front National kan vokse yderligere.

Front National vil ikke vinde næste runde, men de vil bruge valget til at bygge deres parti endnu stærkere. Ifølge meningsmålingerne vil Le Pen få ca. 40 pct. og Macron ca. 60 pct. i 2. runde.

Venstre-alternativ

Mélenchons 19,6 pct. af stemmerne viser, at der er en base for at bygge et venstre-alternativ mod både nedskærings-partierne og nazisternes vækst.

Det er en kamp, der ikke primært vindes ved valg-urnerne. Den vindes ved strejker og demonstrationer. Og ved at bygge

solidaritet på skoler og arbejdspladser mellem dem, der har fået nok af nedskæringer og racisme.

Ingen stemme til Le Pen

Men selv om valg ikke er den vigtigste scene, og selv om venstrefløjen ikke har en kandidat i 2. runde, så er det alligevel vigtigt at bruge valget til at markere et synligt venstre-alternativ.

For det første må venstrefløjen klart sige: "Ingen stemme til Le Pen." Det kan siges til folk i dagligdagen, som er så forbandet på system-politikerne, at de overvejer at stemme på Le Pen. Og der kan organiseres demonstrationer.

Om det betyder, at folk ikke stemmer (eller stemmer blankt) eller stemmer på Macron som det såkaldt "mindste onde" er ikke den vigtigste diskussion. Person-

ligt ville vi nok vælge at stemme blankt.

Men samtidig må venstrefløjen undgå at give efter for presset for at blive en del af nedskæringspolitikernes "fælles front" mod Le Pen.

Venstrefløjen må fastholde sin egen dagsorden: Vi er mod både Front National og de nedskæringspolitikere, der giver Front National vand at svømme i.

Og vi ønsker at bygge modstand mod både racisme og nedskæringer sammen med alle – uanset hvordan de stemmer – både under og efter valget.

Mélenchons valgresultat – og især sidste års strejker og protester – er et godt udgangspunkt. Men det haster!

100-året for den russiske revolution

Lenins aprilteser

Den russiske revolution startede "spontan" – uden en synlig politisk ledelse. Men at fuldføre den krævede, at de revolutionære kastede sig ind i kampen om dens politiske retning.

Af Jørn Andersen

Da støvet havde lagt sig lidt, nogle uger efter opstanden i februar 1917, havde såvel arbejdere som kapitalister vundet nogle vigtige sejre: det reaktionære zarstyre var væltet, og begge parter kunne se frem til en anden type samfund. Men hvilken?

Afløseren for zarens regering var en 'provisorisk regering'. Og 'provisorisk' betyder midlertidig. Alene dens navn var et symbol på, at situationen langt fra var afklaret.

Alt var som før – og så alligevel ikke

Den provisoriske regering fortsatte Ruslands deltagelse i 1. verdenskrig. Soldaterne ved fronten blev stadig kommanderet af zarens officerer. Bønderne arbejdede stadig for herremændene. Arbejderne sultede og måtte stadig arbejde for brutale kapitalister.

De nationale mindretal blev stadig undertrykt af den russiske regerings embedsmænd og militær. Og der havde endnu ikke været afholdt valg.

Det var kun arbejdernes og soldaternes egen organisering, der havde sikret en vis afdæmpning af disciplinen på fabrikkerne og ved fronten.

Perspektiver

Arbejdernes og soldaternes råd (på russisk: sovjetter) var modstykket til den provisoriske regering. Men det var også arbejdernes og soldaternes sovjetter, der havde foræret magten til den provisoriske regering.

Og den provisoriske regering ønskede kun udskiftning i toppen og indførelse af demokratiske valg. Magten på fabrikkerne, på godserne og i hæren skulle ikke røres.

Det var langt fra nok for de fleste arbejdere, soldater og bønder.

Men de russiske socialister var ikke særlig godt klædt på til at tage den kamp op. Deres perspektiv fra før revolutionen var blevet overhalet af virkeligheden.

De støttede f.eks. den provisoriske regering – selv om de krævede, at den skulle gennemføre flere af sovjetternes krav.

Lenin vender hjem

Den 3. april kom Lenin til Petrograd fra sit eksil i Schweiz. Allerede samme nat opridsede han et langt mere radikalt perspektiv i 10 punkter på ca. 2 A4-sider – de såkaldte "aprilteser".

For det første mente han, at man ubetinget skulle kræve Ruslands deltagelse

i krigen stoppet. Og det var kun muligt, hvis man styrtede kapitalens magt.

En særlig situation

Dernæst beskrev han det særlige i den politiske situation: overgangen fra revolutionens første fase til dens anden fase.

I dens første fase havde arbejderne givet magten til dens værste fjender; kapitalisterne pga. manglende bevidsthed og erfaring.

De fleste arbejdere var først i selve revolutionen begyndt at blive politisk bevidste. De stolede stadig på den provisoriske regering – bl.a. fordi regeringen ikke brugte vold mod arbejderne (det var den ikke i stand til i den uafklarede politiske situation).

Ingen støtte til regeringen

Teserne gjorde det klokkeklart, at det var en fejl at støtte den provisoriske regering.

Det var "utilladeligt" at rejse krav om, at "denne regering, kapitalisternes regering, skulle høre op med at være en imperialistisk regering". I stedet skulle regeringen og dens falske løfter afsløres.

Men, skrev Lenin også, man skal gøre sig helt klart, at dette er et mindretals-synspunkt. Det ville stille bolsjevikkerne i modsætning til "en blok af alle småborgerlige, opportunistiske elementer, som ligger under for bourgeoisiets påvirkning og overfører denne påvirkning til proletariatet".

Kravet var, at hele magten skulle overgå til arbejder-rådene.

Konkrete krav

Derudover stillede teserne nogle konkrete krav. De vigtigste er:

"Afskaffelse af politiet, hæren og embedsmandsvældet."

"Ingen embedsmænds løn må overstige en dygtig arbejders gennemsnitsløn, alle embedsmænd skal vælges og til enhver tid kunne afsættes."

"Konfiskation af al godsejerjord. Nationalisering af al jord i landet." – under landarbejder-rådernes kontrol.

"Øjeblikkelig sammensmeltning af alle landets banker til én landsdækkende bank" – igen: under arbejderkontrol.

I mindretal

Det var ikke kun i arbejder-rådene, at Lenins synspunkt var i mindretal. Hos bolsjevikkerne var næsten hele partiledelsen imod Lenins teser. Det tog næsten en måneds diskussioner, før argumenterne var vundet.

Reelt blev argumenterne vundet "nedefra" i partiet. De menige partimedlemmer kunne lettere se sulten, undertrykkelsen, fabriksdisciplinen osv. For mange af dem gav Lenins teser en konkret mening – og et konkret perspektiv at slås for.

Konsekvenser

Indtil april havde bolsjevikkerne først og fremmest været optaget af at "forsvare revolutionen". De havde ikke et klart perspektiv for, hvordan den skulle udvikle sig.

Derfor støttede de f.eks. den provisoriske regering. For hvad var alternativet? Lenins aprilteser blev skrevet for at

give bolsjevikkerne et sådant perspektiv: Vi er i mindretal i en ustabil situation. Svaret er ikke en "bedre" provisorisk regering, når den falder. Det er kun arbejder-rådene, der kan løse revolutionens konkrete opgaver.

Lenin understregede mange gange, at hans perspektiv ikke var at "kræve socialisme". Derimod var det at overbevise arbejderne om, at de selv kunne tage over og løse de opgaver, som den provisoriske regering ikke kunne – eller ville – løse.

Socialisme – arbejdermagt – kan ikke indføres fra oven. Den kan kun tilkæmpes af en arbejderklasse, der er bevidst om sin egen, mulige, magt og evner.

Nyt program, nyt navn

De sidste to punkter i teserne havde overskriften "partiopgaver".

For det første skulle der hurtigt indkaldes til en partikongres, der skulle afklare holdningen til krigen og til staten. Og så skulle den vedtage et revideret partiopgaver.

Men derudover skulle den også ændre partiets navn fra "socialdemokrater" til "kommunistisk parti". Navnet "socialdemokrater" var blevet miskrediteret af, at stort set alle socialdemokratiske partier i Europa støttede krigen – og ofte samarbejdede med de kapitalistiske partier.

Det skulle også i navnet gøres klart, at apriltesernes parti ikke blot stod for en mere venstredrejet udgave af denne politik. Kommunisterne havde et selvstændigt perspektiv om arbejdermagt.

Aprilteserne forandrede således bolsjevikernes orientering og blev fundamentet for bolsjevikernes politik i de kommende måneders begivenheder.

Dette er den fjerde artikel i en artikelserie i anledning af 100-året for den russiske revolution. Gennem 2017 vil vi følge begivenhedernes udvikling, som de udspilte sig i løbet af året for 100 år siden.

Datoer

Den russiske kalender var i 1917 13 dage efter den vesteuropæiske (og nuværende). Så fx fandt februar-revolution sted i marts efter den vestlige kalender. Vi har gennem artikelserien fastholdt de daværende russiske datoer. Revolutionen ændrede kalenderen til den nuværende i januar 1918.

Film

Moonlight

Og Oscaren går til... .. Moonlight! En film, hvor alle skuespillerne er sorte, er normalt ikke opskriften på en oscar-nominering. Det er film, der handler om homoseksualitet heller ikke.

Moonlight er begge dele og fik alligevel en lille guldmænd for bedste film med på vejen fra årets prisuddeling.

Af Jens Andersen

Når Moonlight kan vinde en Oscar, viser det, at Black Lives Matter-bevægelsen har haft en vidtrækkende indflydelse. Det er også et udtryk for, at filmarbejderne vil i en anden retning end Trump med hans overdrevne generaliseringer og forsimplinger.

Filmen foregår i et småkriminelt miljø i en forstad til Miami og følger hovedpersonen Chiron i tre udsnit i hans liv: som barn, teenager og voksen. Chiron har det svært, både i skolen, hvor han bliver mobbet, og derhjemme, hvor han bor sammen med sin mor, som er stofmisbruger og prostitueret.

Filmen viser et homofobisk og mandsh Chauvinistisk miljø, hvor børnene, der

mobber en stille og introvert Chiron, bruger homofobiske skældsord uden rigtig at vide, hvad de betyder.

Den viser dog også et andet aspekt gennem faderfiguren Juan. Han bliver den første, der for Chiron sætter ord på identitet og seksualitet og er på den måde med til at give et mere flerstemmigt billede af "ghettoen", der ikke ret tit ses.

Filmen er dels en kærlighedshistorie og dels en undersøgelse af, hvad der skaber vores identitet gennem livet.

Hovedpersonen siger ikke meget, hvilket gør, at fokus bliver på de mennesker, der er omkring ham, og hvordan de ting, de siger og gør, påvirker ham.

De tre dele af filmen har hver sin titel, som er de tre navne andre har givet ham. Titlerne siger også noget om, hvordan Chiron har det med sig selv i de tre dele.

Delen om hans barndom hedder "Little", som er det øgenavn, han har fået i skolen af de drenge, der mobber han. Her er han, gennem sit eget blik lille, svag, forsvindende i de sociale dynamikker.

Teenage-delen har titlen "Chiron", hans 'rigtige' navn, som han har fået af sin mor. Det afspejler, hvordan han i teenagealderen

kommer tættere på en forståelse af sig selv, men også, hvordan han står på en midlertidigt neutral grund, hvor beslutninger kan have - og får - afgørende betydning for hans identitet.

Voksens delens titel "Black" er det, han bliver kaldt af sin eneste ven i skolen - og, inden for filmens univers, eneste kærlighed. Her ender filmen med et håb om, at Chiron kan se sig selv gennem øjnene af én, der elsker ham.

Moonlight kan kritiseres for at reproducere forskellige stereotyper, men endnu vigtigere er det at rose den for også at gøre op med nogle af de stereotype fremstillinger af sorte i USA, man ofte ser i film.

Hold øje med

Live-musik, Odense

Rapperen Ham Den Lange, der i januar lavede rap-dagbog fra en græsk flygtningelejr, spiller kl.18 på den store scene på havnekulturfestivalen i Odense d. 26. maj.

Eventet er arrangeret af Racismefri By - Odense for Mangfoldighed. Gratis adgang.

Film: Den unge Karl Marx

Historisk drama af Raoul Peck om kommunismens fødsel i midten af 1800-tallet og venskabet og samarbejdet mellem to af periodens største tænkere: Karl Marx og Friedrich Engels.

Den britiske avis The Guardian skriver: "Det burde være kedeligt, men det er det ikke. På en eller anden måde bliver synet af heftigt vrede mennesker, der taler om ideer, fængslede og endda medrivende."

Den haitianske instruktør har også instrueret dokumentarfilmen I Am Not Your Negro fra tidligere år.

Fotoudstilling, København

Copenhagen Photo Festival 2017 (1.-11. juni) under navnet Photo City lægger op til et spændende program med et internationalt fokus "på tværs af landegrænser".

Udstillingen skal efter sigende tegne et bredt billede af samtiden med "skarpe politiske skildringer fra nogle af verdens brændpunkter." Den kommer til at foregå forskellige steder i København.

Steinbeck: Solidaritet og håb i den menneskelige elendighed

Er der håb for mennesker, der er trælle af overmagten? Hvilke er de vigtige spørgsmål? Hvad (og hvem) ofres i den højere sags tjeneste? Er drivkraften og ukueligheden på bekostning af varmen og kærligheden?

Af Anna Wolf

Den amerikanske forfatter John Steinbeck stillede disse spørgsmål og mange flere med et stærkt socialistisk fokus i sit omfattende forfatterskab i løbet af det 20. århundrede. For ganske nyligt er to af hans kendte romaner fra depressionsåret 1930'erne blevet visualiseret på både det store lærred og på scenen.

Romanerne *In Dubious Battle* (da. *Det ukuelige sind*) fra 1936 og *The Grapes of Wrath* (da. *Vredens druer*) fra 1939, nu som henholdsvis film og teaterstykke på Betty Nansen-teatret i København, fortæller på hver deres måde om menneskeligt armod, kampen for retfærdighed og et værdigt liv og det håb, der bestandig er der, hvor der er mennesker, der arbejder sammen.

De fundamentale spørgsmål

I overvejelserne over, hvorfor man tager Steinbeck - og politisk kunst fra mellemkrigsstiden i det hele taget - op nu, når jeg frem til et sted, jeg har været før og sikkert vil komme mange gange endnu: temaerne og spørgsmålene fra 1930'erne vækker genklang.

Selv om det her ikke omhandler fascis-

mens støvletramp og fabrikkens samleband, men derimod amerikanske land- og plantearbejderes trængsler og spirende organisering mod bosserne.

I *In Dubious Battle* møder den unge Jim den karismatiske og kampivrige kommunist, Mac, med hvem han starter en strejke blandt californiske æbleplukkere.

Vredens druer er en barsk fortælling om en landarbejder-familie fra Oklahoma, der, på flugt fra tørke, industrielle forandringer i landbruget og depressionens bankkrak, søger lykken som drue- og appelsinplukkere i det paradisiske Californien.

Begge skildrer Steinbecks evne til at behandle politiske emner gennem fiktionen.

I *In Dubious Battle* skildres strejkens dynamikker; der er håb og kampgejst, da man går op imod æblebossen, men de politiske spørgsmål clasher smerteligt med de personlige og følelsesmæssige; hvor langt skal man gå? Hvad koster det, menneskeligt, at være leder? Men så igen, hvis ikke man fortsætter kampen, er der så ret meget at leve for - i hårdt slid hele livet for en dollar om dagen?

Familien Joad i *Vredens druer* begynder på et trostesløst sted, og på deres færd mod vestkysten bliver ondt værre. Mens de mister det ene familiemedlem efter det andet, bliver viljen mere og mere stålsat. Også her må de hårdt prøvede stå over for valget, om de skal arbejde til sulteløn eller tage en usikker kamp op.

Selvom Steinbecks temaer er uløseligt forbundne med specifikke konflikter i 30'ernes USA, er de let overført på vores egen tid. Måske er det også derfor, at de til

tider lidt skabelonagtige personskildringer alligevel overvinder én - de spørgsmål, der stilles gennem dem, er så fundamentale, at det politiske projekt står som hovedfremdriften i plottene.

Familien Joad fra *Vredens druer* er desuden de amerikanske 30'eres "økonomiske bekvemhedsflygtninge" - inden for landets grænser, men med stærke paralleller til i dag. For naturligvis er Californien ikke det paradys, de satte livet på spil for at nå - men derimod et nådesløst system af social dumping, der taler sit tydelige sprog til et nutidigt publikum.

Altid håb - kampen fortsætter

Det er både barske og romantiske fortællinger, Steinbeck fabrikker. Romantiske, men ikke i tilgangen til livet - snarere i de drømme og det ukuelige håb, der ligger til grund for både den politiske kamp og de menneskelige handlinger i fortællingerne.

Og der er altid håb. Ikke bare i individer, hvis drømme driver dem til både farlig flugt og martyrdom, men faktisk i ideer og drømme, der kan indfries. Om en bedre verden og et værdigt liv for alle. Hvis arbejderne sammen organiserer sig mod undertrykkerne. Og på trods af skruerbrækkere, afmagt og død, er der altid håb for solidaritet dér, hvor der er mennesker.

I begge historierne er dette evige håb. Når konflikten ofre på bedste Joe Hill-måner lever videre i ånden hos de overlevende, og når moderen med det dødfødte barn tilbyder sin mælk til det sultende barn, fortsætter kampen. Altid.

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... OSV.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

FILM

“Pornocracy: The New Sex Multinational”

Hvad er der sket med forbruget af porno, siden de såkaldte ‘tubes’ (gratis pornosider) er kommet til? Og hvad er konsekvensen for pornoindustrien og pornoskuespillere? Disse er hovedspørgsmålene, som dokumentaren “Pornocracy: The New Sex Multinational” forsøger at afdække.

Af Sabina Hvass

På seks år har mennesker set, hvad der svarer til 1,2 millioner år af porno. Alene YouPorn og Pornhub står for 2% af båndbredden på internettet. Det er svimlende tal, som omgiver den, for forbrugeren, gratis porno.

Sammen med instruktør, feminist og tidligere pornoskuespiller, Ovidie, følger man pornoens udvikling gennem interview med en række skuespillere, producere og journalister med fokus skarpt rettet mod de sidste ti år, hvor pornoindustrien har måttet sadle om til den digitale tidsalder.

Negativ udvikling

Ovidie har mærket udviklingen på egen krop, da klip fra film, hvor hun har medvirket begyndte at dukke op på de gratis pornosider, og blev set af flere millioner mennesker uden hun selv fik økonomisk compensation.

Uheldigvis får man som seer ingen introduktion til, hvordan pornoindustrien tidligere har fungeret, men det er tydeligt at udviklingen har betydet et brud med en gammel orden. Pornoproduktionselskaber er lukket på stribe, og har skabt et efterslæb af ureguleret arbejdskraft, hvor primært kvinder er tvunget til at arbejde dobbelt så hårdt for halvt så mange penge.

Hårdt arbejdsmiljø

Filmen lægger ud med hårrejsende scener, der beskriver de fysiske tiltag, skuespillerne udsætter sig selv for for at kunne gennemføre deres arbejde; bedøvende cremer, injektioner og muskelafslappende medicin er hverdag for skuespillere, der udfører stadigt mere hardcore scener for at efterkomme behovet på et pornomarked, der nok bedst kan beskrives som det vilde vest.

Korruption, trusler og svindel

Som minutterne går, zoomer Ovidie ind på medievirksomheden MindGeek (tidligere MAN-WIN), som ejer en række af de største pornotubes. MindGeek, viser det sig, er et spindelvæv af mystiske søsterselskaber og belyses som skatteunddragere, som benytter intimideringsmetoder i forhold til pressen, korruption og offshore-handler med perverse beløb.

“Pornocracy” er et uhyggeligt indblik i pornoverdensens afstumpede menneskesyn, hvor bagmændene er lykkeligt uvidende eller rettere ligeglade med arbejdsforholdene på de pornoproduktioner, som ender på internettets ‘tubes’.

De har såmænd aldrig sat ben på en pornofilmproduktion. I et interview siger en producer endda: “Hvordan kan du have empati med disse piger, hvis de ikke eksisterer i virkeligheden?”

Filmen er derudover et glimrende stykke undersøgende journalistik om konsekvenserne af en industri, der udnytter fattigdom og desperation og manglende organisering af arbejdere.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.

Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode.

Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.

Torsdag 4.5: **Velfærd og anti-racisme**

Torsdag 11.5: **Studiekreds – Hvordan ser et socialistisk samfund ud?**

Torsdag 18.5: **Lenins aprilteser**

Torsdag 25.5: **DK som slavenation**

Torsdag 1.6: **Tyrkiet som vi ser det**

Torsdag 8.6: **Den nationalkonservative bølge**

Torsdag 15.6: **Kan kloden reddes?**

Odense

Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

Torsdag 4.5: **Uddannelseskamp**

Torsdag 11.5: **Studiekreds – Hvordan ser et socialistisk samfund ud?**

Torsdag 18.5: **Klassekamp i Frankrig**

Torsdag 25.5: **Filmaften**

Torsdag 1.6: **Studiekreds – arbejde og kapital**

Torsdag 8.6: **Koloniseringen af Grønland**

Torsdag 15.6: **Studiekreds: Klassebevidsthed**

Aarhus

Mødes hver anden tirsdag kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.

Tirsdag 2.5: **Hvad er socialisme fra neden?**

Tirsdag 16.5: **Gi’ mig Danmark tilbage?**

Tirsdag 30.5: **Folkeligt oprør i Serbien**

Tirsdag 13.6: **Marie Nielsen – revolutionær og kvindesagsforkæmper**

Sommertræf i Internationale Socialister/ISU

Den 26. august i Odense – Ungdomshuset, Nørregade 60.

Hyg dig og kom i form til sensommerens og efterårets klassekamp.

Program følger. Følg med på socialister.dk

INTERVIEW

Opbygning af venstrefløj i USA

Socialistisk Arbejderavis bringer et interview med Rachel Reiser, medlem af International Socialist Organisation (ISO) i Columbus, Ohio.

Af Carolyn Stratton

Hvilke forandringer i Columbus har du lagt mærke til siden valget af Donald Trump som præsident, og hvordan har ISO forholdt sig til det?

Der har været en enorm stigning i interessen for socialisme siden valget af Trump. For at give lidt perspektiv: For et år siden havde vores afdeling i Columbus 16 medlemmer, og i dag har den 34. Afdelinger over hele landet har oplevet lignende niveauer af vækst.

I USA har socialisme været et tabu-emne i et langt stykke tid. Dette skyldes især arven fra den kolde krig og heksejagten på kommunister i 1940-50'erne.

Det har taget den amerikanske venstrefløj lang, lang tid at komme sig. Men "kommunist-forskrækkelsen" har været langsomt under optøning i et stykke tid.

Det var tydeligt, da Bernie Sanders stillede op som selvidentificeret socialist for Demokraterne og fik massiv folkelig opbakning. Selvom Sanders' socialisme er anderledes end vores, har Sanders' kampagne åbnet for tonsvis af muligheder for os til at diskutere socialisme med folk, som er begejstrede for hans ideer.

"Det mindste onde"

Valgsæsonen gav os store udfordringer. På den ene side var mange vrede på Demokraterne, da de bureaukratisk forhindrede Sanders i at vinde i primærvalget på trods af hans meget større opbakning end Clinton.

På den anden side var vores beslutning om at støtte Green Party-kandidaten, Jill Stein, meget upopulær, da folk var rædselsslagne over muligheden for Trump som præsident og derfor gav deres opbakning til "det mindste af to ondt".

Vi måtte arbejde hårdt for argumentet om, at det at støtte Demokraterne ikke ville gøre noget for genopbygningen af en venstrefløj i USA, hvilket ultimativt er, hvad der skal til for at stoppe Trump og bekæmpe den bredere højrefløj-bevægelse, der er ved at finde fodfæste i vores land.

Wake up call

Men med valget af Trump har alting ændret sig. Folk var fuldstændig rædselsslagne. Så mens folk generelt var modtagelige over for mere radikale ideer op til valget, var valget et stort wake-up-call til folk om at gøre noget og være med i aktivisme.

Nogle blev også endnu mere desillusionerede over Demokraterne, da man så, hvordan de fejlede i at udgøre nogen form for reel opposition til Trump i den tid, han har siddet.

Selv Bernie Sanders sagde, at vi måtte "samarbejde med Trump" og "give ham en chance". Folk har fået nok af den slags retorik.

Siden Trumps indsættelse har vi set massive protester og også glimt af nystartede bevægelser, vi ikke har set i lang tid.

Women's March i Washington og også Kvindernes Internationale Kampdag, for eksempel, var store og gav os håb for beyndelsen til en ny feministisk bevægelse, som USA ikke har set siden 1970'erne.

Deportationer

Der har også været en bølge af opmærksomhed og aktivitet omkring indvandrer-/flygtningespørgsmålet.

Mens deportationer skete på rekordniveau i Obamas regeringstid, har Trumps åbenlyst racistiske attitude over for immigranter, grove islamofobiske skræmmekampagne og eskalerede krav om deportationer fået disse spørgsmål frem i frontlinjen.

Fx da Trump prøvede at vedtage en bekendtgørelse, der bandlyste flygtninge fra syv lande med muslimsk flertal, besatte folk i byer i hele landet lufthavne og havde held med at få tilbageholdte flygtninge i adskillige lufthavne løsladt og at lægge pres på højesteret om at erklære indrejseforbuddet forfatningsstridigt.

Venstrefløj i Columbus

Hvad er ISO's strategier for at opbygge venstrefløj i Columbus?

Dette er en tid, hvor folk ikke bare er oprørte over alt det, der sker, men stiller spørgsmål ved hele systemet. De vil ikke bare lære, hvordan man stopper Trump, men stoppe det system, der skabte Trump.

Det er vores opgave som organisation at møde folk dér, hvor de er, med argumenter i den politiske situation og muligheden for at blive fuldt integreret i vores organisation.

Vi har set fantastiske udfoldelser af nyt lederskab og engagement. Folk tager politik og organisering så seriøst lige nu, og det viser sig på alle niveauer af vores organisation.

Parti og bevægelse

En anden udfordring lige nu er at balancere bevægelsesopbygning med opbygningen af afdelingen.

Der er så meget at engagere sig i lige nu, fra immigration og Black Lives Matter over klimaaktivisme til abortrettigheder.

Selv om vi har en stor afdeling og derfor stor kapacitet til at involvere os i mange af disse ting, må vi stadig være strategiske i forhold til, hvor vi kan have den største indflydelse.

Vi ønsker, at bevægelserne skal nå deres mål, og vi ser reformbevægelser som essentielle for arbejderklassens udvikling af en politisk bevidsthed, men bevægelserne i sig selv ikke er nok til at vinde en revolution.

Så vi må også være i gang med at bygge vores eget parti, gøre vores medlemmer til potentielle revolutionære ledere og skole os selv i teori og historie.

1. maj

Hvilke events bliver i øjeblikket faciliteret af ISO? Planer for fremtiden?

Lige nu organiserer vi til 1. maj/Arbejdernes Internationale Kampdag, der i USA i år også vil være en "Day Without an Immigrant"-strejke. Vi forudser, at der vil være demonstrationer i solidaritet med immigranter tværs over landet, hvilket vil være meget vigtigt for bevægelsen.

Jeg er meget begejstret, for selvom 1. maj blev grundlagt i USA, bliver den normalt ikke markeret så bredt i USA som i andre lande! Jeg er spændt på denne dag som en dag, hvor vi tilbageerobrer 1. maj og bringer fokus på migrantarbejdere, der altid har været en afgørende kraft i USA's arbejderbevægelser.

Hvorfor er du med i ISO?

Jeg blev medlem i november 2014 efter at være blevet radikaliseret af primært to begivenheder i de foregående måneder.

Den første var Operation Protective Edge i juli '14, hvor jeg så det ene israelske luftangreb efter det andet ødelægge Gaza. Rædslerne i Israels besættelse af Palæstina havde aldrig stået klarere for mig. En protest mod angrebene på Gaza var den første demo, jeg nogensinde deltog i.

Den følgende august blev en sort teenager, Michael Brown, myrdet af politiet i Ferguson, Missouri, og det tændte ilden i Black Lives Matter-bevægelsen.

Dette vakte den amerikanske bevidsthed om raceundertrykkelse til live på et niveau, jeg aldrig havde oplevet i min levetid.

De forbindelser, som folk omkring mig drog mellem disse to spørgsmål, var en ting, der i den grad skubbede mig hen imod at melde mig ind i en socialistisk organisation. Jeg blev ret nemt overbevist om, at det var hele det kapitalistiske system, der producerede disse grusomheder, og at det derfor var hele systemet, der måtte skrottes.

På fotoet ovenfor er Rachel Reiser i selskab med medlemmer fra ISO og Socialist Alternative foran Parlamentetshus i Columbus, Ohio efter demonstrationen mod Donald Trumps indsættelse den 20. januar, 2017.

Se mere om ISOs arbejde i Ohio på:
<http://isocolumbus.weebly.com/blog>
eller:
[facebook.com/isocolumbus/](https://www.facebook.com/isocolumbus/)

INTERVIEW OM OVERENSKOMST 2017

“De fleste vil ikke æde den her”

Socialistisk Arbejderavis har talt med faglig aktivist Benny Allermænd, der har været involveret i “NEJ til 42 timer”-initiativet. Han er aktiv i fagforeningen BJMF (Bygge-, jord- og miljøarbejdernes fagforening i København).

Af Anders Bæk Simonsen

SAA: Hvordan var stemningen op til OK-afstemningen ude på byggepladserne?

Benny: Jeg følte, at folk havde nogle forventninger om, at denne gang skulle vi have kædeansvaret, vi skulle have en markant hævelse af mindstelønnen eller et akkordafsnings-tillæg. I byggefolks bevidsthed lå der en forventning om at få en bid af branchernes overskud, fordi man havde holdt tilbage ved de tre forudgående overenskomster.

Rasende over 42 timer

SAA: Hvorfor var folk mere aktive denne gang? Hvad var deres største bekymringer med OK17?

Benny: Helt sikkert at vores forhandlere bare åd protokollatet om systematisk overarbejde. Du skal regne med, at forventningerne til denne OK17 var, at vi skulle tale om nedsættelse af arbejdstiden, og så bliver det bare kopieret fra industriens overenskomst.

Arbejderne er i forvejen rasende over deres løbende forhøjelse af pensionsalder, og så kommer de ud med en 42 timers arbejdsuge, som kan dikteres af deres mester i op til 40 uger, og han bestemmer også, hvornår de skal afspadses. Samtidig er forhøjelserne på mindstelønnen alt for små, og seniordagene er selvbetalte.

Det her er en krise-overenskomst, og det er langt fra arbejdernes forventninger. Selve

“Nej til 42 timer”-initiativet er en protest fra bunden af pyramiden i fagbevægelsen, som blev sat i værk af stilladsarbejderne og hurtigt fulgt op af bl.a. BJMF, malere og faglige klubber i hele landet.

Bekymringerne er stadig store, specielt efter at ja’et blev en realitet. Men vi ser det også som et udtryk for, at flere arbejdere er blevet bevidste om, at skal man lave noget om, så skal man kæmpe for det og være aktiv i sin lokale fagforening.

Arbejdsnedlæggelser

Hvad angår aktivismen, så var der mange arbejdsnedlæggelser de sidste to uger op til afstemningen, især hos murere og tømrere.

Vi opfordrede sjakkene til at lave videoer og billeder med banner og skilte med Nej Tak. Vi lavede demo på Rådhuspladsen, hvor vi delte flyers ud.

Alle videoer og billeder kan ses på facebook-siden, der kom fandeme mange ind, og vi havde lagre med bannere, som vi kørte ud med, når de ringede og ville have et billede/video, som de kunne sende ind.

Alle de store landsbrancheklubber og landsklubber anbefalede også nej til OK17. Det var kun toppen og LO og enkelte udkants-afdelinger, som anbefalede et ja.

SAA: Udover skuffelse over ja’et, hvilken stemning er der ellers? Er folk klar til “at æde den”?

Benny: Der bliver talt og skrevet meget om det her. Man må forstå, at i 3F, malerne og hos slagteriarbejderne var der et massivt Nej til OK17.

Det betyder også, at man er stærkt utilfredse og skuffede, specielt over sammenkædningsreglerne, så der bliver diskuteret mange ting; blandt andet en ekstraordinær kongres, hvor man har en mulighed for at skifte ud blandt forhandlingsledere/

udvalg.

Fagtoppens Ja-kampagne

Den største skuffelse er nok fagtoppens ensidige ja-kampagne, samt at midlerne til den er bekostet af kontingentmidler. Desuden beskyldninger om brug af LO-logo (den sure OK-smiley) og boykottet i debatter af flere topfolk fra fagbevægelsen, som mente, at vi misbrugte deres logo (totalt absurd, da det er medlemmernes logo) samt deres promovning af, hvor god denne aftale var.

Mads Andersen (fmd. for 3F Industri) var ude og proklamere, at den var historisk god. Alt dette provokerede mange medlemmer, og når man ser afstemningsresultatet, føler medlemmerne virkelig en kæmpe kløft mellem top og bund.

Så man kan sige med sikkerhed, at de fleste ikke vil æde den her.

SAA: Formanden for Stilladsklubben i Kbh. har udtalt, at man vil nedlægge arbejdet, hvis nogen presses til overarbejde. Er det noget, du kan sige noget om?

Benny: Nej, det må jeg ikke sige noget om, altså om arbejdsnedlæggelser (pga. organisationsansvar), men jeg ved, at mange af de stærke faglige folk helt sikkert vil nægte at udføre systematisk overarbejde.

Der er også mange, som ikke kan nå at hente børn i institutionerne på grund af, at lukketider ikke matcher med overarbejde.

SAA: Sker der flere ting efter OK17, som socialister og andre fagligt aktive skal vide noget om?

Benny: Der kommer til at være møder, aktiviteter og andre tiltag i kølvandet på det her. Blandt andet har initiativet indkaldt til møde i fire byer over hele landet på tirsdag (25.4) for tllidsrepræsentater og fagligt aktive. Men alt dette kan man følge med i på facebook-siden Nej til 42 timer OK17.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

www.socialister.dk

